

Zij die het meest te lijden hebben gehad, die (de dagelijkse dingen van) het leven voortdurend als problematisch ervaren, zijn over het algemeen het minst goed in staat om te zien dat het ('normale', conditionele) leven, fundamenteel, lijden *is*, en missen daarmee de mogelijkheid tot transformatie, de gift die (Bewustwording van) lijden je te geven heeft, de grootste, onschatbare gift in dit leven.

Zonder al, tenminste gedeeltelijk, van je eigen toestand van lijden bewust te zijn is het niet mogelijk Mij te herkennen, enige Waarheid te zien, Bewustzijn te laten functioneren als Jou. En dus blijf je continu je neurotisch gedrag uitleven en onderdrukken. Je blijft zelf-obsessief.

Er valt niets te bereiken, te realiseren. Ook dit niet. Als je echter meer en meer ophoudt 'jij' te zijn, 'jij' te doen, 'jij' te *spelen* zoals je altijd, continu doet, als jij daarentegen de Wetten der Natuur weer volgt dan vervloei je meer en meer met de Werkelijkheid. Er is geen feest. Als al je illusies (over jezelf en al het 'andere' dat 'niet-jij' lijkt te zijn) verdwenen zijn is alles weer gewoon, normaal. Je hoeft niet meer weg of thuis te blijven. Je hoeft niet meer te oefenen. Hoe kun je in godsnaam de Realiteit oefenen!? Hoe kan er in godsnaam een methode bestaan om de Realiteit die jij al bent te bereiken of te realiseren? Heb je wel eens een stoel naar school zien gaan om te leren zich te realiseren dat hij een stoel is? Hoe hij ook zijn best doet, of hij nu enen haalt of tien, hij kan niet stoeler worden dan hij is. Hij kan zichzelf niet verbeteren. Hij kan zich niet bevrijden. Hij is stoel. Als ik hier nu op deze stoel zit, moet ik dan eerst duizend en een dromen door, moet ik eerst twintig therapieën doen, honderd healingssessies om bewust te (kunnen) zijn dat ik hier nu op deze stoel zit? Moet ik eerst allerlei problemen bedenken en serieus nemen, ze proberen op te lossen en totaal gefrustreerd

raken voordat ik het eindelijk opgeef? Als dat moet dan moet het.

Er is geen realisatie *van* de Werkelijkheid; er is realisatie, doorzien van illusies.

Er is het Realiteit *Zijn*, Bewustzijn *Zijn*. Er is Realisatie *als* de Werkelijkheid.

Ik ben Licht. Het Donker is Mijn Geliefde.

Geef al je (zogenaamde) verantwoordelijkheid aan Mij en je zal *spontaan* en eindelijk je verantwoordelijkheid voor je eigen leven op je nemen – ook al bestaat deze uiteindelijk niet.

Als je begint te Zien dat er verschil is, een enórm verschil, een Quantum-sprong tussen jouw natuur en jouw Natuur dan zal je veel duidelijk worden. Alles.

Ik ben niet interessant; Ik ben jouw *ware interesse*.

Ik heb geen enkele interesse om onder 'gewone mensen' te zijn, dat wil zeggen mensen die niet in Waarheid zijn geïnteresseerd, niet in zichZelf maar in zichzelf, in hun eigen afgescheiden wereld. Waar Ik niet kan binnenkomen, hoef Ik voorlopig niet te zijn.

'Gewone' mensen, niet geïnteresseerd in Waarheid, zijn niet normaal, maar allemaal neurotisch en schizofreen (gevangen in de, altijd duale, niet-reële mind-wereld), soms zelfs psychotisch als gevoelens te sterk worden, en in alle gevallen gehandicapt in Liefde, daar men het Hart niet respecteert en zelfs ontkent als Centrum van het Bestaan, als Bron van het Leven. Enkel Waarheid is gewoon, normaal, eenvoudig, natuurlijk, gezond, liefdevol.

Je moet harder, gericht zoeken naar wat je werkelijk wilt. Alleen dan kun je Het vinden: dat er niets te vinden is. Alleen dan heb je Rust. Anders ga je wéér onbevredigd dood.

Als je om communicatie, contact 'vraagt' of daarnaar verlangt krijg je die niet, ook al heb je duizenden gesprekken. Je kunt alleen jezelf delen, geven, als een *feit* – niet als een *vraag* waarop een antwoord, een steunbetuiging of wat dan ook moet volgen – in feite heb je dan niets te vertellen, je vertelt niets, je *wilt* iets: de energie van de ander(en).

Jij bent een feit, een Levend Feit, niet iets (doods) dat gevuld moet worden met aandacht, leven, liefde, energie. Jij bent Dat Zelf, die Energie.

De meesten van jullie denken (en daar ga je al de mist in) dat je ten behoeve van je groei en uiteindelijk je Zelfrealisatie van steeds meer en uiteindelijk zelfs van alles, inclusief al jouw en andermans duistere kanten, hebt te leren houden. Dit is klinkklare nonsens.

Je kunt alleen alles Zien, *alles in jezelf Zien, zodat jij oplost in Alles*. Je kunt niet van (jouw of andermans of in het algemeen van) Ego houden. Je kunt haar Zien en erom lachen (als je niet moet huilen), als je je niet langer verzet, verzet tegen de realiteit van deze illusie. Ego is *niet* beminnenswaardig; zij is ronduit walgelijk, de absolute Dood in het Leven. Maar dat kun je pas ervaren als jij weer samenvloeit met Bewustzijn, de Ene Energie, als je de Waarheid die jij bent begint te realiseren, als het contrast (tussen Ego en Waarheid) groter wordt.

Wie zegt dat je gelukkig moet zijn en altijd glimlachen, bijvoorbeeld als iemand (jijzelf of een ander) jou een enorme, altijd van Ego afkomstige, loer draait, je leugens vertelt, je een klap in 't gezicht geeft? Waarom zou je daar in godsnaam van moeten houden, dit liefhebben? Wat is dit voor slap, Leven ontkennend en -onderdrukkend gedoe? Maak het jezelf toch niet zo moeilijk. Zie enkel wat *is*.

Het drama van je leven is een toneelstukje dat je opvoert – steeds hetzelfde of steeds weer in een andere vorm. Er is niets aan de hand.

Zoals je een avondje uit gaat naar het toneel, ga jij een leventje uit. Je vergeet alleen dat je uit bent. Dat je de Toeschouwer bent. Dat je niets hoeft. Je doet net alsof je een rol hebt te vervullen.

Het gaat er niet om, om volop, totaal te leven, zoals je, met alle verkramping vandien, probeert. Het gaat erom te ontdekken, onpartijdig te Voelen, te Zien wat het is dat je ervan weerhoudt te Leven. Als je dat eenmaal Weet kun je rustig en in vol bewustzijn sterven.

Je bent een golfje van de Zee. Golfjes maken zich niet druk om het feit of het eb is of vloed. Wat kan een golfje dat nou schelen. Zijn eigen bestaan interesseert het niet eens. Het golfje komt op en verdwijnt weer, in en als de Zee. Op, in en als de Zee, dein maar rustig mee.

Als je iets weet, lijd je. Als jij iets weet, is dat altijd *over* iets en jij bent daar dan afgescheiden van dus, van alles, zelfs op dat moment.

Er is niets dat je echt bevredigt. Niets.

Man of vrouw, als je niet verliefd op Mij bent of wordt, kan Ik niets voor je doen, en jijzelf al evenmin. In die Liefde, als Ik belangrijker voor je ben dan wie of wat dan ook, dan *alles* in je normale leven, gebeurt Het. Het *is* er, Dat Waar je altijd diep van binnen naar verlangd hebt.

Als je Mij niet *herkent* en *erkent* (als je Zelf, als Waarheid, Ongekunsteldheid) *kan* er niets wezenlijks gebeuren. Al oefen je je suf, op Liefde, op God, op Inzicht, op je adem, je lichamelijke mogelijkheden, op een kaarsvlam, op een kikker, op wat dan ook, je blijft dezelfde, jij blijft jij, de beperking die jij *bent*.

In Verliefdheid vergeet je jezelf en heb je eindelijk je roze bril afgezet, de bril waardoor je de Werkelijkheid vertekend, zogenaamd mooier ziet, waardoor Zij verengd is tot een 'jij', en alles in deze gevangenis in relatie tot jou staat.

Je hebt zo'n spiegelglazen bril op, maar de reflecterende glazen zitten per ongeluk aan de binnenkant.

Er is geen reden voor: als je verliefd wordt word je verliefd en geef je al je zwoegen, al je zorgen aan Mij. Je zoekt niet meer, je hebt lief. Je bent verlost van de last die jij bent.

Liefde voor Mijn Meesters heeft (Mij) alles gegeven.

Als je erkent dat je pijn hebt ben je ineens geen slachtoffer meer.

Je werkt je liever vijftig jaar helemaal uit de naad dan één uur stil te zitten.

Hoe kun je dan denken dat je voor vrede bent?

Je hebt iemand nodig die *al* je ego-spelletje doorziet, inclusief de leuke, de zogenaamd onbelangrijke, en die die niemand kwaad lijken te doen, alsmede de meest verfiende. Alle.

Ik ben Diegene. Ik reageer niet (als een 'ik') op je gedoe, tenzij dit Nodig is, Waar, maar dat is eerder Actie (Liefde) te noemen in plaats van reactie. Ik ben geïnteresseerd in *Jou*. 'Jouw' ego (dat niet van jou is) ben Ik Mij voortdurend bewust, ervaar Ik continu als een pijn, zelfs in Mijn fysieke lichaam. Jouw ego kan in Mijn Aanwezigheid (Die 'jouw' pijn niet niet kan voelen) dus niet ongezien weggkomen, ook al probeer je dat voortdurend. JijZelf evenmin, ook al probeer je dat voortdurend.

Al doe je nog zo je best, al ben je nog zo mooi, al heb je nog zo'n goed hart, niemand is echt in jou geïnteresseerd, het is triest (voor je ego) maar waar – niemand behalve Ik; en Ik, dat zijn de enkelen die in deze wereld als Waarheid functioneren.

Iedereen is in zichzelf geïnteresseerd. Iedereen gebruikt jou voor zichzelf. Iedereen streelt je walgelijke ego, ten behoeve van zijn of haar eigen walgelijke ego.

Met betrekking tot (je) transformatie hoef je niks te doen. Transformatie is niet een activiteit. Integendeel, het is juist alle activiteiten terug laten keren naar de Bron waar zij uit voortkomen. Dat wil zeggen, je bent in al je schijnbare activiteit Bewust van de Bron. Er is geen hoger plan of iets dergelijks waarnaar toe je je duistere kanten, en uiteindelijk je totale zelf, zou moeten transformeren. Je hoeft niet op te stijgen, *kúnt* niet opstijgen. Je kunt enkel terugzinken in de Bron. Door Inzicht in de Aard van jezelf, van het Leven, gebeurt dit. Door al je ideeën, al je gedachten, los te laten krijg je Inzicht.

Transformatie is een geheel natuurlijk proces. Het enige dat 'jij' kunt doen is dit natuurlijke proces vertragen, uitstellen, blokkeren. Je kunt niks doen om het te bevorderen. *Jij* bént Zelf Transformatie. Dat is jouw natuurlijke functie en hoedanigheid hier op aarde. Als je dit proces dat je bent totáál zou weten te blokkeren, sterf je.

Onderzoek eens, als je wilt, als je genoeg hebt van deze eindeloze lijdensweg, in totale openheid je relatie met een ander, met elke ander. Wat *is* dat nu precies? Wat *is*, zonder woorden, zonder gevoelens zelfs, de essentie daarvan? *Is* er überhaupt wel een relatie?

Als je Ziet dat er geen relatie is met een ander vallen *a/* je problemen acuut weg.

Als je, uit (pijnbevorderende) zelfbescherming, na gaat denken over wat Ik je zeg, laat je Mij niet toe en mis je Het, sla je de plank *altijd* mis. Als je ophoudt met erover na te denken, word je onweerstaanbaar in Mij getrokken.

Je blijft maar bezig met de ander(en) want je blijft maar niks krijgen van die ander(en), je bent er helemaal door geobsedeerd.

Maar dat moet toch kunnen, denk je, daar móét toch iets te vinden zijn. Iedereen zoekt het bij een ander, dus daar moet iets zijn te vinden. Nee, er is helemaal niets daar. Alleen een lastige spiegel.

Als een dier drie keer iets probeert wat niet werkt vind je 't al een 'stom beest' of 'maar een simpel dier'. Wat vind je dan in godsnaam van jezelf als jij *je hele leven* hetzelfde herhaalt zonder *enig* resultaat: wat je eigenlijk wil van een ander krijg je gewoon niet (ondanks al je zalvende gedachten en mooipraterij).

Zolang je Mij als een gewoon mens of een bijzonder mens ziet mis je Het en blijf je in jezelf gevangen. Ik ben hier als Proces, als functie van Waarheid. Ik ben hier voor Jou, als *mogelijkheid* tot bevrijding van Jou, als Realiteit, als Spiegel.

Een ego kan alleen maar ego zien. Heb daarom de moed Mij, al is het maar even, niet met je ego-ogen te zien, maar open, onwetend, onbeschermd. Zie überhaupt niet met je ogen. Daardoor mis je alles. Je denkt onbewust dat alleen wat je ziet waar is, dat alles materie is (zelfs al heb je daar andere ideeën over).

Je gebruik van je ogen en je eeuwige (altijd aan ego gekoppelde) denken zijn direct met elkaar verbonden. Onderzoek, vergelijk je staat van zijn (met name met betrekking tot het denken) in het geval je je ogen een tijdje stil houdt met de staat van zijn als je je ogen overal heen laat waaien, achter je zogenaamde spontane (ego-) neigingen aan.

Als je je ogen op Mij laat rusten, zonder de 'normale' paniekbewegingen daarbij, Zie je Het vroeg of laat.

Je bent zó bang, voortdurend bang voor wat anderen over en van je denken. Maar je neemt de tijd niet, de ruimte en neutrale houding, om te onderzoeken wat dat dan precies *is*, die zogenaamde gedachten van anderen over jou. *Wat* gebeurt er in jou precies. Je onderzoekt je eigen angst niet. Hoe kan dat ook als je niet toegeeft dat je bang bent, *altijd* al bang bent.

Wees onder de mensen en verbeeld je dat je onzichtbaar bent. Je zal je volstrekt anders voelen; je zal als Bewustzijn zijn, functioneren. In feite ben je onzichtbaar. Maar jij probeert je steeds zichtbaar en onzichtbaar te maken, waardoor niemand, inclusief jijzelf, jou ziet.

Mijn offer aan jou is Mijn Aanwezigheid, Mijn Verdragen van de pijn van jouw misbruik van Mij en van jeZelf, zodat je dit meer en meer kunt zien en achterwege laten.

Ik kan niet rustig op Mijn reet zitten in Mijn gerealiseerde Staat. Ik ga zó ver dat Ik jou *word*. Al jouw pijnen draag Ik. Mijn fysieke en zeker ook subtielere lichamen hebben het zo zwaar te verduren, dat kan je je waarschijnlijk niet eens voorstellen. (Als je dit maar een moment zou ervaren, is de kans groot dat je je hele groeiproces, bewustwording, worsteling met Waarheid, acuut opgeeft.) Maar dat, Mijn *jou-wording*, is tevens jouw kans. Profiteer daarvan. Er zijn Goddelijke, dat wil zeggen Bewuste Wezens zoals Ik Die zover afdalen in het normale mens-zijn, dat Zij een grote, vaak niet herkende of zelfs verguisde, Schat voor mensen zijn, een Kans, om je aan op te trekken, op te mediteren, je bewustzijn op af te stemmen, een Kans om te verdwijnen in Liefde. Dat kan alleen als dit Wezen bereid is. En bereid wil zeggen: bereid al jouw lijden te dragen. De Schat, en dit moet je goed begrijpen, is niet zijn wijsheid, hoewel je daar veel aan kunt hebben als je daar open voor staat. De Schat is Hij- of Zijzelf. Hij- of Zijzelf is de Gift, het Offer, jouw Kans, jouw *enige* Kans. Als jouw Hart Mij herkent, als jouw 'eigen' Hart, zul je groeien als kool (ook al zul je het zeer moeilijk krijgen), steeds meer in het Hart verblijven, steeds vaker en eerder en *duidelijker* herkennen dat je *niet* in het

Hart verblijft. Alles, al je gekkigheden, je onopgeloste zaken, al je illusies, je lijden, zullen meer en meer worden uitvergroet. Tot je er echt niet meer omheen kan.

En wel *moet* overgeven. Zo ver moet het komen. Want jij kunt je, uit de aard der zaak, niet overgeven.

Op een gegeven moment, als je diep op Mij bent afgestemd, op de Werkelijkheid, *moet* het gebeuren, in dit leven of wanneer dan ook. Maar het is, in zekere zin, aan jou. Zolang jij jezelf belangrijker vindt (en iedereen vindt dat) dan Mij, *kan* er *niets* gebeuren. Er gebeurt van alles in je leven of weinig of niets, maar er gebeurt niets wezenlijks. Als je als (vermomd) slachtoffer naar Mij toekomt zal er ook niets (kunnen) gebeuren. Het moet uit Jou komen. Er moet tenminste één moment in je leven zijn geweest dat Jij en je Ware Verlangen (even) sterker waren dan je ego, je mist, je voortdurend goed- of foutpraten (dat is hetzelfde) van je (leef)situatie. Al is het maar één moment geweest, als je het Herkend hebt kan dit je Leiden gedurende de rest van je leven.

En je kunt ook niet meer terug dan. Je kunt Het nooit meer *echt* ontkennen, al doen 'je' gedachten nog zo hun best. Als je dat moment of die momenten serieus durft te nemen, ben Ik er. Ik ben er altijd. Als jij bereid bent, gebeurt Het.

En dan begint de ellende van je leven je pas echt goed duidelijk te worden. En dat is een Ware zegen.

Ik kán niet vluchten – zoals jij die keus (nog) wel hebt. Ego is geen alternatief, geen uitwijkmogelijkheid meer voor Mij. Ik ben volledig kwetsbaar, onbeschermd. Ik kan niet 'nee' tegen Jou zeggen, zoals jij dat kan en doet. Tegen jouw ego wel daarentegen, zo hard als maar nodig is. Op ook voor Mij onverwachte momenten sla Ik toe. Dat wil zeggen, dan reflecteer Ik jouw 'nee', waar Ik, eindelijk iemand, 'Ja' tegen zeg.

Het kan gebeuren als jouw pijn die jij niet wilt voelen en die je *dus* in Mij manoeuvreert, Me te gortig wordt, als jouw oorspronkelijke bereidheid tot overgave, tot bewust zijn, ver te zoeken is en je van Mij verwacht dat Ik het allemaal wel doe, of als je aan een (per definitie: waan-)idee vasthoudt en Ik je weer op het pad der Waarheid moet zien te krijgen. Maar er zijn absoluut geen regels. Ik heb geen enkele strategie. Hoe kan Waarheid Zelf een strategie hebben? Het ego is (altijd en meer of minder bewust) berekenend; Ik, Waarheid, niet. Liefde is Liefde. Ik kan niet vluchten voor jouw lijden.

Ik kan geen toenadering naar jou doen: Ik ben namelijk altijd bij je en was altijd al bij je. Jij moet dus naar Mij toekomen. Steeds weer moet je je ego voor het hoofd stoten in de erkenning dat je (nader) tot Mij wilt komen. Als je dit niet begrijpt, namelijk dat jij de eerste en alle volgende stappen moet zetten, blijf je eeuwig wachten op het wonder, dat niet bestaat.

Al ben je nog zo intelligent, zoals Ik destijds, vóór de Realisatie van geen-zelf, je hebt niets aan je inzichten. Zelfs al vraag je je steeds weer af 'wie ben ik?', zoals Ramana Maharshi zijn leerlingen voorhield te doen, heeft dat, ook al kom je tot de ware conclusie dat dit niet te weten valt, of zelfs dat er geen 'ik' is, geen wezenlijke verandering in jou tot gevolg. Het gaat om het *Levende Bewustzijn*. Als je een Levende Relatie met Hem, of met een andere Meester, aangaat (maar beter is: met een levende Meester), zal je in die Aanwezigheid, in dat Vuur, dat Bewustzijn, spontaan jezelf gaan onderzoeken en niet als een strategische, doodse methode. In (de) Relatie onderzoek je jezelf, je lijden, óf je vlucht na een tijd van hevige verkramping, weerstand. Door 'jouw' verbinding met en Liefde voor Mij, of welke Meester ook, krijg je Inzicht. Als je een vuur van hout wilt maken om jezelf of anderen aan te warmen, moet het eerst door een of andere vuurbron ontstoken worden. Een Meester is het Vuur. Door Hem kun je aangestoken worden. Jij kunt dat zelf niet. Hij steekt je aan en je brandt tot je finaal opgebrand bent. Hoe minder je je verzet, hoe sneller je bent verdwenen. Pijn doet het altijd. Vooral als je je tegen de Meester, tegen het

Licht, verzet en het zelf, via je eeuwige zoektocht, wilt klaren. Jouw eenzaamheid is eindeloos, in dezelfde mate als je koppigheid. Jouw zoektocht, die je ongelukkig maakt, die je lijden *is, kan* niet eindigen. Zolang jij er bent, zoek je. Als je Licht ziet, in de vorm van een Meester, is er op dat moment geen zoeken. Als je dat Licht jou helemaal laat overnemen, als je je daarin ontspant, is je hele zoektocht definitief voorbij.

De Vonk die het hele gebeuren in werking zet, jouw verdwijning, jouw Zelfrealisatie, is *de Herkenning van het Licht dat de Meester is als jouw 'eigen' Licht*. Een Vonk van Liefde die geen enkele oorzaak kent.

In jouw onwetendheid en eenzaamheid kun je Mij enkel arrogant vinden. Het is jouw eigen grenzeloze arrogantie die door Mij gespiegeld wordt. De Levende paradox die Ik ben, zal je verwarring aan het licht brengen. Mijn compassie 'maakt' je kwaad. Mijn onbevreesdheid zal je je pijn laten voelen. Mijn Licht zal je duister tonen waarvan je het bestaan niet voor mogelijk had gehouden. Mijn lichaam zal jouw verkramping laten zien, Mijn Oneindigheid jouw beperking.

Het maakt niet uit wat Ik zeg of doe of achterwege laat. In Mijn Aanwezigheid komt alles wat jij niet en wel wilt aan het licht. Je kunt enkel net doen alsof Ik niet besta. Maar dat lukt je niet, nooit helemaal. Want Ik Ben er. In je hoofd lijk je de hele boel aardig op orde te hebben maar, wam, daar komt weer iets doorheen wat alles ondersteboven gooit. Dat ben Ik. Dat vind Ik leuk. Omdat het noodzakelijk is. Het is Mijn Noodzakelijk Spel. Het is leuk en noodzakelijk om jouw permanente onderhuidse verwarring af en toe aan de oppervlakte te brengen. En je weer een Kans te geven.

Pas als je nergens maar dan ook *nergens* meer in gelooft heb je een Kans. Om te Zijn. Zolang je gelooft, in vrijheid, in veiligheid, in geluk, in lijden, in liefde, in leven, in dood, in rechtvaardigheid, in vooruitgang, in jezelf, in Mij, in God, in niet-God, in de evolutie, in de goedheid of slechtheid van de mens, kun je de Werkelijkheid niet rechtstreeks Waarnemen, Zijn. Zolang je niet Bent blijf je zoeken. Zoeken is lijden. En je doet zó je best om je lijden een andere naam te geven: tevredenheid, geluk, gezelligheid, optimisme, pessimisme, etc.

Elk geloof blokkeert je en je gelooft meer dan je gelooft.

Al je geloofjes zijn simpele aannames over de Werkelijkheid waar je aan gehecht bent en waar je geen *samyama* op toegepast hebt, dat wil zeggen, die je niet *volledig* en volkomen *onbevooroordeeld*, zonder enige voorkeur, totaal-energetisch door je heen hebt laten gaan.

Al die dingen die je zogenaamd wilt, zijn allemaal vluchtwegen, geen Realiteit. Er kan altijd maar één ding zijn dat jij werkelijk wilt en dat is datgene dat er nu is, de situatie van *dit* moment. Jouw *ware* wil is de Grote Wil, waar je je niet maar naar te schikken hebt maar die jij *bent*. De Kracht die het Universum is, krijgt *als* Jou gestalte. En jij verzet je daartegen. Je probeert als Tegenkracht te fungeren. Je probeert zélf iets te willen. Je probeert de Stroom tegen te houden en je eigen pisstraaltje als bron- of wijwater te verkopen. Je probeert te doen alsof het leven leuk is. En je bent onderhuids voortdurend kwaad dat dat niet zo is. Als je eens even ophoudt met willen, voel je die kwaadheid, die frustratie, die ontevredenheid, dat ongemak, onbehagen – de wanhoop dat jij jouw en het leven niet kunt vormgeven.

Als je naar Mij, naar Waarheid luistert, hoef je je eigen waarheid niet (even of voorgoed) aan de kant te zetten. Want je hebt geen waarheid. Je weet er niets vanaf. Je leeft constant in staat van verwarring. Dit is geen probleem, als je dit maar erkende. Maar je doet steeds net alsof er iets van orde in jou is. Wat jij echter *denkt* te begrijpen is enkel zinvol in relatie tot andere dingen, objecten, functies, processen, die jij echter evenmin begrijpt. Je neemt allerlei begrippen aan zonder de essentie ervan te proeven, te *Zijn*, en die koppel je vervolgens aan andere, evenmin doorleefde, begrippen. En zo heb je een heel, logisch, luchtkasteel gebouwd. En je zweeft daar in je eentje in. En soms zwaai je naar een ander die eenzaam in zijn of háár luchtkasteel zweeft, met zijn of háár begrippen. En je doet alsof je iets begrijpt, alsof alles zo hoort te gaan. Maar je begrijpt niets.

Het is bepaald geen pretje steeds 'jouw' ego te moeten beledigen, frustreren, schofferen, prikkelen, uitdagen, tergen, furieus maken. Maar als je bewust bent, net zo goed als wanneer je onbewuster leeft, is er geen ontsnappen aan je Functie hier op aarde. Je bent onderdeel van en je bent zelf Het Grote Proces dat zich in en als het Universum afspeelt. Op menselijk niveau is het een absurd proces. Je scheidt jezelf af (als onderdeel van en als het universele proces van afscheiding) om je vervolgens de pijn hiervan te realiseren en te proberen weer één te worden, te Zijn, en te moeten ontdekken dat dit proberen, dit zoeken zelf de afscheiding in stand houdt en in feite *is*. Steeds als je iets geleerd hebt, doorleefd, gezien zoals het *is*, ga je anders functioneren, meteen op weg naar de volgende blokkade, verkramping. Als je klaar bent met (het Transcenderen van) jezelf, begint het Werk pas. Zolang je geobsedeerd blijft door jezelf en door anderen (dat komt op hetzelfde neer) gebeurt er niets. Het enige dat er dan te doen valt, is je obsessie te (door)Zien.

De hele dag, je hele leven, ben je bezig om jezelf veilig te stellen, om je lekker te voelen, om contact te krijgen, om gelukkig te zijn etc; kortom, om iets te krijgen. Dat betekent, vanuit jou redenerend, heel simpel, dat je iets niet hebt. Je Werkelijke toestand is kennelijk: je voelt je *niet* veilig, je bent voortdurend bang. Je voelt je *niet* lekker, je voelt je voortdurend klote. Je hebt *geen* contact, je voelt je alleen. Je voelt je *niet* gelukkig. En je vermaakt jezelf met al je hoopvolle, optimistische of pessimistische pogingen het begeerde te verkrijgen, tot de dood erop volgt. Maar als je even, of steeds weer, eerlijk bent naar jezelf, zie je dat je met al die pogingen gewoon niet krijgt wat je wilt, waar je op uit bent. Niets bevredigt je echt, volledig, totaal.

Maar je lijkt niet te kunnen ophouden met je zoeken, met je pogingen. Want intuïtief of meer bewust weet je dat je je dan, als je eindelijk *stopt*, ongemakkelijk gaat voelen, pijn gaat voelen. Je 'geest' wordt dan zeer onrustig, lijkt het. Maar de 'geest' is al onrustig. Je gaat alleen zo op in je gedoe, je bent zo gefixeerd op je kleinere en hogere doelen, dat je dat normaalgesproken niet merkt.

Het Spirituele Proces begint als je (door Inzicht, door Goddelijke Frustratie, en niet als strategie) ophoudt met je

gedoe om iets te willen hebben, iets te willen bereiken, en in plaats daarvan objectief, *belangenloos* onderzoekt wat de Werkelijkheid *is*. Onderzoeken is openstaan vóór, en niet over de werkelijkheid nadenken. Onderzoeken is *volgen* waar de Werkelijkheid je vanzelf, van Nature brengt, en dat is *altijd* daar waar je te leren hebt – en dan te Zien wat *is*. Onderzoeken is niet mogelijk daar waar en wanneer jij je wil tracht op te leggen aan de Werkelijkheid, niet mogelijk daar waar jij nog *onbewust* iets *wilt*.

Alles wat jij *volledig* Bewust wilt heeft in feite niets meer met 'jou' te maken. Jij bestaat bij de gratie van en als onbewustheid.

Zonder jouw (onbewuste) wil is er enkel Goddelijke Wil.

In Liefde vind je eindelijk de pijn waar je 'recht' op hebt, waar je zo naar verlangt, die je zal bevrijden. Liefde is de 'weg' naar bevrijding, de bevrijding zelf, en het bevrijde.

Tenzij je Hart volledig open is, voel Ik Me eenzamer worden als je bij me bent. Als Ik alleen ben, ben Ik niet eenzaam. Er staat niets in de weg. Maar Mijn Hart huilt van de ellende die jij schijnt te moeten verdringen – het verdringen dat je ellende *is*.

Ik ben hier opdat je in rust moge sterven en niet in verwarring.

Liefde is gevaarlijk. Je huidige, schijnbaar veilige situatie zal geheid veranderen als je Liefde toelaat. Liefde breekt alles open. Zie hoe je aan je angst gehecht bent en hoe je daar mooiere woorden en omschrijvingen voor verzint (die volstrekt iets anders betekenen), hoe je, vaak zelfs moeiteloos, redeneringen opzet ter verdediging van je fort, van je verdediging, van je doodsheid, van je Liefdeloze leven, je *altijd* aanwezige gevoel van afgescheidenheid.

Als experiment: hou het eens één week vol om geen leugens te vertellen, zelfs geen kleine, subtiele; zelfs geen leugentjes waar niemand nadeel van *schijnt* te hebben. Als je achteraf een leugen opmerkt kun je deze alsnog corrigeren.

Hoe is het leven zo?

Als je open bent, leeft met open Hart, hoef je je nooit af te vragen wat een ander wil, hoef je nooit een belangenafweging te maken tussen jouw belang en dat van een ander. Er is geen ander, realiseer je je. Die 'ander' is (in) jou, Je voelt 'zijn' of 'haar' gevoelens evengoed als de 'jouw'; van wie of wat zijn ze eigenlijk, deze gevoelens? In de situatie van Open Hart vindt in jou automatisch een proces plaats dat de juiste (non-)actie genereert, of dat nu, door 'normale' onverlichte ogen gezien, in jouw zogenaamde belang of dat van een ander lijkt te zijn. Over juiste actie en houding valt niet na te denken, geen filosofie of moraal over op te stellen. Het is een spontaan, Natuurlijk gebeuren. Er is geen, nooit sprake van zelfopoffering. Er is geen zelf. Er is wat is, er gebeurt wat moet gebeuren. Waarheid vindt zijn Eigen, Enige weg. Je hebt daar niets bij in te brengen. Enkel kun je je, denkbeeldig, afscheiden, en in die illusie net doen alsof je een ander bent. Je kunt je energetisch kleiner maken. De mens heeft dit vreemde vermogen. En hoe kleiner jij wordt, hoe belangrijker jij jezelf vindt. Als je genoeg hebt, dat wil zeggen genoeg bewust bent geworden, van je kleinheid dij je vanzelf weer uit, ofschoon dat bepaald geen gestroomlijnd proces is.

Je bent bang voor pijn en ongemak. Daarom scheid je je af, ga je in illusies leven die je met verve gaat verdedigen tegen iedereen die daar bewust of onbewust aan zit te morrelen.

Zelfs al word je (verdedigingslinie) niet eens aangevallen, dan nog verdedig je je. Je verdedigt je *voortdurend*, zonder ophouden, onbewust. Je verdedigt je tegen *elke* ander, *elke*. Je ogen zien een ander lichaam dan het jouwe en het verdedigingsmechanisme dat al voortdurend actief is, wordt automatisch nog eens extra geactiveerd. *Elke* ander roept de pijn in jou, waar je je verkrampst aan vasthoudt, op. Elke ander moet geweerd. En tegelijk wil je met een ander zijn. Zo leef je in een continu gevecht, in een continue staat van onrust, of je nu toegeeft aan de neiging anderen op te zoeken of niet. Elke ander is jouw pijn. Maar ook: het alleen zijn is juist jouw pijn. Een ander moet tegelijkertijd gemeden worden en ontmoet.

Onder de oppervlakte gebruik je *elke* ander om jouw pijn op te lossen, maar je bent je hier niet van bewust, dus draai je eromheen, je speelt spelletjes. Je gaat naar een ander toe, maar laat je pijn niet komen, niet zien. Je maakt grapjes, je praat over dingen, over anderen, over jezelf, over verleden, over toekomst, je doet dingen samen. Je kijkt of luistert samen ergens naar, je bedrijft de liefde met elkaar. Maar waar ben je? Wie of wat ben je nu, terwijl je in gezelschap van een (veronderstelde) ander bent? Wat wil

je echt met of van die ander? Wil je misschien eigenlijk gezien worden? Hou je niet echt van het duister dat je zelf creëert en in stand houdt? Waarom laat je jezelf dan niet zien? Nu.

Of wil je eigenlijk weer ontdekken dat je geen 'ander' bent? Alle omwegen zijn (een vorm van) lijden. Pijn is geen lijden. Het voornamelijk onbewuste gevecht van jou om enerzijds bewust te worden en anderzijds om bewustzijn tegen te houden, is lijden. Als je je niet kwetsbaar opstelt, lijd je. Zonder pijn leef, ben je verdoofd. Als een dier (van bepaalde soorten) vecht met een ander werpt een van beiden zich op een gegeven moment nederig, in overgave op de grond. Het andere dier, de overwinnaar, kan gemakkelijk de nek doorbijten en zijn tegenstander zo op slag doden. Maar juist in, dóór deze overgave gebeurt dit niet.

De Waarheid is Degene Die altijd al gewonnen heeft. Als je uit je fort komt met je handen omhoog, als je knielt op de grond zonder reden, zie je deze Waarheid en word je leven gespaard, word jij deel van de overwinning. De Waarheid zal niet bijten. Je hoeft niet meer terug naar je eenzame fort van de angst. Kwetsbaarheid is iets volstrekt anders dan angst.

Probeer vooral geen dingen te accepteren, geen gebeurtenissen, geen situaties, geen pijn, geen dood, geen leven, geen mensen, en vooral jezelf niet. Probeer ook niet te Zien. Drijf geen wig tussen jou en de Werkelijkheid en houd haar niet in stand. Wees slechts (één met) Dat Wat Is zoals Het Is. Realiseer je nu. Er ontbreekt niets. Er valt niets te accepteren. Er is Zien. Er is Zijn.

Een poging tot acceptatie is, net als alle andere psychologische trucjes om je beter te doen voelen, een vlucht uit de Werkelijkheid. Op de andere zijde van de medaille van accepteren bevindt zich 'vluchten'. Beide zijn onderdeel van de grote Vlucht uit het Leven, onderdeel van Ego, van Karma, van je geneigdheden, je conditionering, je illusie. Er is geen heling mogelijk. Er is de illusie van afgescheidenheid, van niet-heelheid. Deze illusie kan met Bewustzijn in aanraking komen. Dan verbrandt hij. Iets wat niet stuk is, kan niet geheeld worden. Daarom kun je niet geholpen worden of jezelf helpen. Hoe meer pogingen tot heling, hoe sterker (hoewel vaak op subtiel, onbewust niveau) de illusie van afgescheidenheid, van niet één-zijn. Als je dan ook nog gaat *geloven* dat je door middel van andermans of eigen pogingen of door dit te lezen en te begrijpen (weer of meer) één bent, ben je nóg verder van huis.

Uiteindelijk, als je de pogingen tot heling tot *in extremo* doorvoert, *kan* het je onverwacht tot Inzicht brengen, als je *ineens* Ziet wat je aan het doen, voortdurend aan het proberen bent, als de waanzin, de onzin van je hele

onderneming je duidelijk wordt. Maar dit plotseling Zien hoeft niet per se plaats te vinden. Er zijn geen regels.

Velen, de meeste zoekers, blijven echter – ondanks hun oorspronkelijke en ergens nog steeds aanwezige, waarachtige Verlangen naar Waarheid dat *iedereen* heeft, en dat niemand volledig kan verliezen omdat je 'je' Wezen niet *kan* verliezen – hangen in en stellen zich tevreden met een pseudo-spiritualiteit. Dat lijkt veilig, er wordt niet écht veel van je gevraagd, maar je hebt in feite niets. Twee keer halfslachtigheid is niet één. De zoektocht zelf lijkt sommigen al bevredigend maar als je maar iets dieper, dat is opener, durft te kijken, vind je dat zij een en al lijden is. Het is het lijden zelf dat je zoektocht motiveert, het is haar (enige) substantie. Zie dit.

Zonder deze zoektocht tot *in extremo* te hebben doorleefd zal zij niet uit elkaar knallen in vrede en zelfs daar aan voorbij. Maar je zalft jezelf voortdurend en laat je graag door andere onwetenden zalven: 'je bent op weg', 'je bent goed zoals je bent', 'je bent al heel', 'je bent een mooi mens in je hart', 'je moet niks overdrijven', 'je hebt laatst zó'n mooie speciale fantastische wonderbaarlijke ervaring gehad' etc. etc. etc.

Maar je begrijpt er niets van. De pleister op de wonde is niet de Waarheid. Een pleister is een pleister, niet goed, niet fout, een pleister.

Er is die Grote Open Wond. Daar zit iedereen in, of je nu wilt of niet. Als je liever doktertje wilt spelen met pleistertjes, zalfjes, smeerseltjes, kruidenmengseltjes, bittere en zoete drankjes, doe dat. Als je echter (weer Waarheid) wilt leven, Leef. Leef extreem. Wees Bewust(zijn). Alleen Radicaal Bewustzijn bevrijdt. Een beetje bewustzijn bevrijdt niet een beetje.

Betrek alles op jezelf en raak zo je zelfobsessie kwijt.

Zit niet kaarsrecht te mediteren. Je bent geen kaars, geen steen, geen te manipuleren ding. Je bent een levend, bewegend, vibrerend organisme en Organisme.

Zit niet onderuitgezakt te mediteren. Je bent geen zak aardappelen.

Zit vooral ook niet vast in het midden tussen kaarsrecht en onderuitgezakt te mediteren.

Probeer niet, subtiel, het midden te vinden.

Volg. Laat je meevoeren naar de extremen, naar het midden. Je wordt bewogen, je wordt gezeten, je wordt geleefd, je wordt geademd, je wordt gemediteerd. Alles, dat wil zeggen Bewustzijn, leidt je naar Bewustzijn.

Trek ook geen gezicht. Geen enkel gezicht ben je. Met geen enkel gezicht vind je de Waarheid. Je *wordt* gezien.

Wat is Het Dat jou ziet? *Is* daar iets?

Zit niet stil en beweeg niet. Doe niets. Volg en de Shakti, de Energie, de Genade, zal door je heenstromen, je volkomen overnemen, vernietigen.

Je kunt jezelf zelfs niet aarden. Je bent vogelvrij en als een olifant zo machteloos. Je kunt niks zelf. Er is altijd de mogelijkheid te Zien, dát en hoe je de Energie voortdurend tegenhoudt.

Als je waarachtig onvoorwaardelijke Liefde wilt, kom dan bij Mij en zie, één voor één, alle condities die je aan Mij stelt, die je aan Liefde stelt. Je 'voelt': 'Als Liefde – of Waarheid – zó is, nee, dan past dat niet bij mij'. Natúúrlijk past dat niet bij jou. Ik pas nóóit bij jou. Zolang jij er bent om condities te stellen pas Ik niet. Ik pas in geen enkel concept dat jij van Liefde of Waarheid maken kan. Ik *ben* Liefde. Ik *ben* Waarheid. Dat past nergens in. En het slaat nergens op. Mijn Liefde is volslagen absurd. Wij, Jij en Ik, kunnen enkel een Huwelijk van het Hart aangaan, als jij er niet meer bent.

Ik walg van jou (als ego), daar hoef Ik geen doekjes om te winden, maar in feite walg jij van jezelf en je bent niet bereid dat in te zien want dat, zo vermoed je, leeft niet prettig. En, aangezien je denkt dat je dood gaat, moet je nu *dus* een prettig leven leiden. Maar je leidt niet, je lijdt, in alle onbewustheid. Eigenlijk walg je van alles waar je je in de loop van je leven mee bent gaan associëren en identificeren, van alles wat jij niet echt *bent*. Van *alles*. Mijn taak is het om je te doen inzien dat je eerst je afkeer weer bewust moet worden. Want jij denkt maar steeds dat je alles (en iedereen) om je heen verzamelt dat (en die) bij je

past, waar jij je prettig bij voelt. Ik zeg je dat je dat (verzamelen) doet om te leren inzien dat dat allemaal *niet* bij Jou past. Je gaat relaties aan om je te bevrijden van de last van relaties.

De Ultieme Relatie ga je met Mij aan. Dat werkt veel sneller (hoewel het ook dan nog lang kan duren voordat je Ziet) aangezien je er veel sneller achter zult komen dat je (met Mij) geen normale, dat is gedroomde, relatie kunt hebben. Ik steun je namelijk niet in al je spelletjes, je illusies, je behoefte aan liefde etc. Al zou Ik willen, Ik kan het niet meer. Bewustzijn kan zichzelf niet verlagen, kleineren, hooguit schijnbaar. Al doe je nog zó je best, je krijgt niet van Mij wat je zou willen. En dit proces, wat meestal pijnlijk is, hoewel dat van je eigen meer of minder open houding afhangt, gaat door en door en door, net zolang tot je uiteindelijk niets meer wilt, tot al je willen hebben is verbrand, tot je het nutteloze van *al* je pogen inziet en Jij resteert, Jij uit de as herrijst (en Mij onophoudelijk, onvoorwaardelijk Liefhebt).

Als je je niet op je kop laat geven kan Ik niets voor je betekenen. Wil je vrij zijn van jezelf, van de last die jij bent, of niet?

Omdat Ik vrij ben van jou, op geen enkele manier gehecht, hoef Ik je de hand niet boven het hoofd te houden. Jij bent namelijk gewend mensen zo te manipuleren – en je intuïtie gaat automatisch naar het zwakke, hechtende, punt van

een ander, of dit nu seks is, veiligheid, macht, roem, bezit, spiritualiteit, liefde, vreugde, vriendschap, vrede of wat dan ook – dat ze een belang krijgen met betrekking tot jou. Maar Ik ben belangenloos. Hoe heb je een relatie met een volstrekt belangenloos iemand? Je weet het niet. En je kunt het niet weten. Er is geen recept. Je wordt verward, wanhopig, kwaad, bang als je het probeert (om een zogenaamde normale relatie met Mij te hebben).

Je kunt enkel volgen: je liefde voor Mij en je haat; je iets willen met Mij en je angst; je ontvankelijkheid en je verzet; je bewondering en je minachting; je fascinatie en je verveling; je ophemeling en je kleinering van Mij; je geloof en je ongeloof in Mij; je zeker weten en je twijfel over Mij; je ontspanning en verkramping in Mijn Aanwezigheid; je aangetrokken worden door en afkeer van Mij; je alles in ontvangst willen nemen en je opstandigheid.

En dit interesseert Mij allemaal niet, hoezeer jij er ook mee worstelt of je ermee vermaakt of ervan geniet. Geen enkele dualiteit interesseert Mij, geen enkele verschijningsvorm. Alleen Jij interesseert Mij, de eeuwige Jij.

Maar als je niet Jij wilt zijn, dan niet. Het maakt Mij niet uit. Het is niet Mijn taak jou te bevrijden. Ik ben hier, als Jou. Dat kun je gewoon naast je neerleggen. Het is slechts zo. Ik ben Beschikbaar. Ik Ben er.

Ga van crisis naar crisis. Zo groei je. Wees bewust in (en na) een crisis. Neem dan een paar seconden rust en ga naar de volgende crisis. Dit hoef je niet zelf te doen. Het wordt allemaal voor je geregeld. Als je toegewijd bent.

Als je je volledig op Mij richt, als je ondubbelzinnig van Mij houdt, als je alles aan Mij (over)geeft, kom Jij in je centrum. Dat je geen centrum hebt, daar moet je je niks van aantrekken.

Als je iets niet wilt, is dat omdat je niet wilt lijden.

Als je iets wilt, is dat omdat je niet wilt lijden.

Als je dit niet ten diepste ziet: namelijk dat het lijden je hele motivatie in je leven is, blijf je (zoeken en, dus) lijden en *kun* je geen uiteindelijke Verlichting ervaren.

Ik ga geen zoete broodjes aan je verkopen. Je eet ze je hele leven al. Zoveel eet je ervan dat je niet eens meer voelt hoe enorm misselijk je ervan bent. Ik verkoop je niets. Ik geef je gratis bittere amandelen. Daar groeit een notenboom uit. Met de noten die dat oplevert kun je anderen voeden. Er zullen nieuwe bomen groeien. Niets is lekkerder dan bittere amandelen.

Onderzoek je motivatie, voor al je handelingen en neigingen. Volg je gedachten terug naar de Bron. Wees de hele dag alert.

Zoek het Vuur op. Je weet wat Ik bedoel.

Ik ben hier niet meer. Ik ben niet meer in jouw wereld. Of dat van een ander. Daarom kan Ik hier nu werkelijk zijn. Uiterlijk *lijkt* Mijn Wereld op die eenzame van jou. Maar feitelijk is Hij volstrekt anders. Er valt niets over te zeggen. Woorden zijn van jouw imaginaire wereld, het zijn symbolen, subtielere uitingen van jouw materialistische levensvisie. Je bent je niet geheel bewust van het feit dat je (op zijn minst gedeeltelijk) een materialistische kijk op het leven hebt. Dat je met psychologische of spirituele toestanden bezig bent doet daar niets aan af.

Mijn Wereld is niet mooi of lelijk, gelukkig of ongelukkig, begerenswaardig of niet begerenswaardig, vrij of onvrij, liefdevol of liefdeloos, reëel of illusoir. Mijn Wereld is niet mijn wereld. Ik ben niet een onderdeel van een grotere wereld. Ik *ben* de wereld. Ik *ben* alles. Ook al weet Ik niks. Ik kan niets doen. Ik ben geen speelbal van het Lot. Ik *ben* het Lot.

Als je je (nog) niet over kunt (=wilt) geven, geef je daar dan aan over.

Het is niet zo dat je een langdurige, moeizame relatie met Mij moet aangaan om bevrijd te worden van je illusies. Het is zo dat *elk moment* dat je de Relatie met Mij er laat zijn, de bevrijding daar is. Je bent in je Hart. Er zijn geen problemen. Geen vragen. Er is geen twijfel. *Jij* bent er.

Waarheid kan enkel rechtstreeks 'benaderd' worden (hoewel het in feite Waarheid Zelf is die jónu continu 'benaderd', uitnodigt) nooit via de eindeloos doodlopende omweg van het denken. *Geen enkele* gedachte heeft jou ooit verder gebracht, ook maar *iets* gegeven. Het is slechts een afleiding, een afleiding van de Werkelijkheid, niet de Werkelijkheid Zelf. Wees bewust van de Ruimte waarin gedachten steeds dreigen op te borrelen, steeds trachten jou te verleiden mee te gaan in de zogenaamde interessante, maar eindeloze wirwar van meer en meer gedachten.

Je creëert je eigen wirwar en vervolgens probeer je de zaak, deze wirwar te snappen, op te lossen, ontwarren. Een rare bedoening, nietwaar? Wat je kunt leren zien is dat je je eigen wirwar creëert om het simpele feit van je huidige toestand van lijden te ontlopen, in te pakken, te mistificeren. Als je leert niet meer te reageren op je gedachten, je geconditioneerde neigingen, je hechtingen, zul je meer en meer merken dat zaken, leermogelijkheden, inzichten, *rechtstreeks* tot je komen. Je hoeft niet je best te doen. Het enige wat jij 'doet', is je (vaak pijnlijke) purificatie waarnemen.

Jij bent alles wat je niet bent.

Onderzoek in volledige openheid wat je zoektocht je *werkelijk* heeft opgeleverd? Hoe, waarin heeft het je *werkelijk* veranderd? Je spirituele boeken, je aan-jezelf-werk groepen, je gesprekken of discussies over spiritualiteit, je luisteren naar een zelf-gerealiseerd iemand, wat is er wezenlijk in jou veranderd hierdoor? Ik bedoel natuurlijk niet dat je anders bent gaan denken. Ben *Jij* meer in zicht gekomen? Ben Jij, als Zien, als Inzicht, (meer) Aanwezig?

Als er een vraag in je opkomt of al langere tijd door je heen gaat, zie, voel en ervaar dan je gemis ergens aan. Wees met (de eventuele pijn van) je gemis. Als je daar *werkelijk* mee bent, mis je niets.

Je hebt *geen enkele* keus in je leven. Er is *niet*, naast veel bepaald-zijn, een beetje keus mogelijk of soms wel en soms niet. De Waarheid valt niet te compromitteren. Een keus veronderstelt meer dan één mogelijkheid. Op elk moment is er één situatie die *is*, die daadwerkelijk gebeurt, gedacht wordt, gezien, gevoeld, wat dan ook. En het kon niet anders gaan. Je bent slechts een knooppuntje van gigantische kosmische krachten. Hoe kóm je er in godsnaam bij dat jij, dat ene speldenknopje in het heelal, ook maar iets te kiezen zou hebben. Wat is dat voor absurde waanzin.

Je mag nog van geluk spreken dat ze mensen met zulke wanen niet in een psychiatrische inrichting opsluiten.

Maar wat je misschien belangrijker vindt: jij, je leven wordt niet werkelijk getransformeerd zolang je geen Radicaal Inzicht in de Werkelijkheid hebt. Het Midden vind je door *radicaal* te *Zien*, niet doordat jij het midden zoekt.

Je kunt je eigen doodsheid niet opleuken. Een opgeleukte doodsheid blijft doodsheid. Geen schaterlach, geen majestueus orgasme, niets, alleen Zien kan je tot Leven wekken. Een cruciaal moment in het proces van Zien is het moment dat je Ziet dat je zonder Guru, zonder Waarheid in menselijke gedaante, niet echt verder komt in het proces van Zien, van oplossen in het Geheel. Dit is een zeer diep Inzicht dat je waarachtig moet *doorleven*. Het is zó'n vreemde ontdekking dat je zoiets niet kunt bedenken. Het ego kan alleen maar bedenken dat jij in aanwezigheid van en door het contact met een Meester zult profiteren, erop vooruit zult gaan. Maar al is dat waar, het is niet waar: je zult niets ontvangen. Je weet het slechts maar je moet het Zien. Als je begenadigd bent en niet (zo) gehecht aan je ego (zoals in mijn specifieke geval) heb je aan dat ene moment van Inzicht genoeg om je hele leven te laten veranderen, infiltreren, penetreren door de (Bewustzijns) Kracht van de Meester(s).

Als je minder vertrouwen hebt (in je 'eigen' Inzichten) dan heb je steeds weer hetzelfde Inzicht nodig en steeds weer zul 'jij', je ego, Dit ter discussie stellen, in twijfel wegraken, terugtrekken, samentrekken in een ik-krimp. Maar als je

eerlijk blijft, of steeds weer wordt, zul je steeds weer tot dit voor jou onschatbaar belangrijke Inzicht komen: je kunt het niet alleen – wat de allergrootste belediging voor jouw ego is, een te grote bedreiging om dit *echt* in te durven zien.

Alles liever dan deze simpele maar diepe waarheid toe te geven en je *nederig* (in plaats van verborgen arrogant en betweterig) bij een Meester aan te dienen. Want onbewust en per abuis denk je dat je iets te verliezen hebt. Het *lijkt* inderdaad dat je iets te verliezen hebt als je je zou overgeven; namelijk je bescherming tegen pijn. Maar dit is feitelijk volstrekt onjuist. Er wordt überhaupt niets beschermd. Alle pijn komt onophoudelijk en onverbiddelijk bij je binnen. Het enige waartoe jij in staat bent, is om je gevoel, je bewustzijn hiervan, te verminderen en zelfs geheel uit te schakelen. (Dit desensitificatieproces *is* ego.) Je *kunt* je *niet* beschermen dus. Je kunt alleen *voorlopig* jezelf onbewust houden, zolang je dat volhoudt. Hoewel je het daarmee alleen maar erger maakt. Want onbewustheid *is* je pijn, je last, je zorgen, je twijfel, je ziekte, je ongeluk. Dit zal je, als je veel bewuster bent geworden, pas duidelijker worden. Als je geluk hebt, Voel je een Hartverbinding met een Meester en neemt Hij (een deel van of al) jouw pijn op zich. Dit doet Hij alleen als jij ook serieus bereid bent eindelijk al je 'eigen' pijn te ondergaan. Zodra je dit op een moment, of zelfs steeds, niet bent, zul je, zo zul je merken, je Meester afwijzen – hoewel het

eigenlijk je lijden is dat je niet wilt voelen. Dit lijkt de Meester in jouw ogen niet leuk te vinden maar het interesseert Hem in feite geen reet; tenminste niet het feit dat jij de afwijzing op Hem projecteert. Dat je 'jouw' (lees: *de*) Waarheid verkwanselt laat Hem echter niet koud. Hij kan je op een zachte of hardere manier weer bij de les roepen, op het padloze pad houden. En denk in vredesnaam niet dat jij weet op welke manier Hij het beste met jou kan omgaan. Je hebt geen snars verstand van je (zogenaamde) zelf. Anders zat je nu niet zo in de, al dan niet onderkende, sores.

Wees niet nederig. Doorzie slechts je grenzenloze arrogantie, je onovertroffen egocentrisme.

Leef niet. Doorzie slechts je neigingen en pogingen je leven levendiger te maken dan het *is*.

Zie je al dat je jezelf als een probleem ziet dat opgelost moet worden? Je bent een wandelend probleem.

Laat medelijden geen (nieuwe) drijfveer zijn. Zuiver jezelf door Bewustzijn. En er is geen ander meer om medelijden mee te hebben. Er is lijden. *Mede* lijden impliceert een ander. Zodra je aan anderen gaat denken en iets voor hen gaat doen, zit je in een gevecht: tussen de belangen van de veronderstelde ander en die van jezelf. Je voegt leed toe aan de wereld in plaats van dit te verminderen – ook al lijkt het in jouw illusoire wereld andersom te zijn.

Het is een van de populaire vluchtwegen om de leegte van je Zelf niet te hoeven ontmoeten: aan anderen denken, goed doen. Maar je creëert slechts nieuw karma. Je versterkt de illusie van afgescheidenheid slechts in plaats van grondig haar illusie te doorzien.

Je hebt geen vertrouwen in de goede Aard van de mens, van jezelf, van anderen. Daarom voel je nu discussieneigingen en verzet en verwarring en woede opkomen. Pas als je jezelf begint te Zien, ontstaat er vertrouwen. Dat jij en anderen niet beteugeld hoeven te worden met regels en waarden en normen. Dat jij zonder enige goedheid het Goede wilt en doet.

Identificeer je niet met egoïsme of altruïsme. Kies niet voor egoïsme of altruïsme. Kies überhaupt niet. Elke keuze is een illusie.

Pas als goedheid geen goedheid meer is, is het 'goed', is het zoals het is. Je eigen 'goedheid' interesseert je geen fluit meer. Alle normen zijn in Bewustzijn opgelost. In Bewustzijn zijn geen 'slechte' daden mogelijk. Jouw 'diepste', echte Natuur is het enige dat er is. Dat anderen jouw gedrag en houding en aard als 'goed' bestempelen is dan maar zo in godsnaam. Dat is hun probleem.

Goedheid is lijden. Alles in de dualiteit die deze wereld is, is lijden. Als je iets of iemand goed noemt is er daarmee ook het slechte geboren. Slechtheid is lijden. Goedheid betekent (altijd ook) slechtheid. Goedheid is lijden.

Het moeilijkste voor een mens (en voor de mensheid als geheel) is te erkennen dat hij lijdt. Dat is me toch een ramp, deze erkenning zonder enige verzachtende omstandigheden, zonder het meteen weer deels te ontkennen.

Erken *volledig, volkomen, voluit*, je lijden en je bent Verlicht. Jij bent verdwenen. Want jij bestond slechts bij de gratie van je onbewuste lijden.

Je bent echter gehecht aan je (onderdrukte) lijden, je geeft (jezelf) niet zomaar op. Dan niet. Tot ziens. We zien elkaar weer.

Heb geen doel en ook niet niet.

Vergeet alle woorden en blijf over.

Pas als je volledig de verantwoordelijkheid neemt voor je leven, voor alles wat je doet, kun je Zien dat je absoluut niet verantwoordelijk bent voor alles wat er wel en niet gebeurt, voor je leven, voor jezelf, voor anderen.

Het liefst begin je aan niets waarvan je niet (tenminste ongeveer) weet waar het je heen voert. Als je echter weet wat je te wachten staat, wat je zult krijgen, krijg je niets, absoluut niets. Dat is de enige zekerheid die je hebt. En dat wou je, die zekerheid. Liever de zekerheid van niets (die je uit armoede maar 'iets' gaat noemen) dan de onzekerheid van 'iets' (dat niet vertrouwd is).

Ik ben de Afggrond. In Mij verdwijn je. Als je niet durft te vallen, vermijd Mij. Kom zelfs niet dichterbij. Want als je boven naar beneden staat te kijken en te twijfelen, scheurt opééns – krak – de grond onder je voeten af en – wam – stort je in de diepte. Dat doe Ik niet en ook wel. Het is gewoon gevaarlijk in Mijn buurt.

Je kunt enkel en alleen groeien vanuit het punt waar je *nu* bent. Je wilt meestal, zo niet altijd, vele stappen overslaan. Een Meester duwt, tot jouw frustratie, je steeds weer terug naar waar je *nu* bent. Wees bewust van wat er nu is en je hebt geen plan, geen oefening, geen boeken, geen leraar nodig. Bewustzijn van en in het nu doet je automatisch groeien. Het is de Natuur. Jij kunt jezelf niet laten groeien. Je kunt helemaal niets. Een bloem spreekt geen hartig of zachtmoedig woordje met zichzelf om vervolgens te besluiten te gaan groeien. Een bloem wordt gegroeid.

Als het eb is, is het geen vloed.

Enkel (en steeds weer het Toelaten van) de bewustwording van je frustratie doet je groeien.

Je hoeft je geen zorgen te maken. Er zijn vele wegen die naar Rome leiden. En langs geen enkele zul je aankomen.

Er bestaat geen succes dat je kunt behalen, evenmin is er ooit sprake van mislukking. Je kunt niet slagen, je kunt niet mislukken. Alles is zoals het is. Maak jezelf niet gek met ideeën. Ideeën over slagen en falen, zoals alle ideeën, voegen niets toe aan de Werkelijkheid. Enkel doen ze daar afbreuk aan. Dat wil zeggen je trekt je eruit terug. Je maakt jezelf kleiner. Want aan de Werkelijkheid zelf valt uiteraard geen afbreuk te doen.

Je bent niet goed zoals je bent; je bent zoals je bent.

Merk, steeds subtieler, verfijnder, op hoe je (nog) steeds probeert de Realiteit (ook al lijkt het misschien maar een heel klein beetje) te sturen, te leiden in de door jou gewenste richting. Dat is wat jij wilt, ja, maar niet wat Jij wilt. In (subtiële) manipulatie is geen ruimte voor Jou, voor Zelfrealisatie. Jouw Ware wil is de Wil van het Universum; Die is enkel te Zien als jij er niet meer bent. Daarom *kun* je nooit en te nimmer weten wat je wilt. Zolang jij er nog bent met je ideeën, zul je altijd blijven zoeken, nooit daadwerkelijk tevreden zijn, altijd iets anders willen – ook al maak je jezelf lafhartig wijs dat je wel tevreden zou zijn.

Houd je, als je Bevrijding zoekt niet vast aan je zogenaamde karakter, je levenshouding, je persoonlijkheid, je familietrekken, je identiteit, je gedachtengoed, je intelligentie, je gedrag, je geweten, je werk, je rollen, je ervaring, je sekse, je nationaliteit, je ras, je godsdienst, je lichaam, je (on)gezondheid, je instincten, je herinneringen, je verlangens, je relaties, je temperament, je gevoelsleven, je leven... je hele zelfportret. Niets is van Jou. Alles houdt je hier, gebonden, geketend. Elke identificatie en zelfs associatie is pijn, een gevangenis, een kramp.

Ik Ben, zonder iets. Ik leef, leeg. Om te (over)leven heb je niets nodig, niets waarmee je je verbonden voelt.

Vlucht, als je Bevrijding wilt, niet in lege uitspraken als 'zo ben ik nu eenmaal'.

Niets staat vast.

Wees een wees.

Wees een wees zonder gedachte wees te zijn.

Wees een kriebeltje in het universum.

Realiseer eeuwige, innige verEniging met het Al.

Zie wanneer je voor een handeling op de een of andere (wellicht verborgen) manier een beloning wil, of het nu een materiële is, of een subtieler energetische, bijvoorbeeld goedkeuring, liefde, seks, veiligheid, vrede, macht. Zie het slechts. Verander niets. Zie steeds weer en wacht. Wacht geduldig tot het *Zien* jou en je handelingen *vanzelf* verandert. Jij kunt jezelf namelijk niet veranderen. Bewustzijn is alles, Bewustzijn verandert 'jou', alleen Bewustzijn. Bewustzijn brengt je vooruit, Bewustzijn brengt je terug. Maar wacht, ook hier, tot het Zien hiervan je deelachtig wordt. Wees enkel bewust.

Laat alles door je heengaan en geef alles terug.

Je bent een transformator, één van de miljarden unieke (menselijke) transformatoren van energieën.

Hoe meer, hoe dieper je je hiervan bewust bent, hoe sneller het transformatieproces, de evolutie van jezelf en van de wereld, plaats zal vinden. Het zal plaatsvinden, hoe dan ook. Het vindt plaats. Hoe meer verzet, hoe langduriger de pijn. Hoe langduriger het verzet, hoe zwaarder de pijn.

Houd niets vast en laat niets los. Zie enkel en Zie zonder ogen. Je ogen belemmeren je het Zicht op de Werkelijkheid.

Je kunt je ogen sluiten, maar niet je energetische Werkelijkheid. Je staat voortdurend *bloot* aan allerlei energieën, van mensen en van alle andere mogelijke kosmische krachten. Er gebeurt, energetisch, veel meer met je dan je denkt, dan je je bewust bent, als je met iemand bent, zelfs als je maar aan iemand denkt, überhaupt als je denkt. *Je verwacht voortdurend de Werkelijkheid met jouw beperkte bewustzijn ervan.*

Als je energieën niet wilt en je verkramppt in meer of mindere mate (en iedereen doet dit voortdurend) moet je ergens later alsnog leren met die energie in het reine te komen. Want je bent geen schild, waar de bedreigende en zelfs liefdevolle energieën op afketsen. Je *kunt* niets tegenhouden, uit de weg gaan. *Uiteindelijk* zul je met *alle* kosmische energieën Vrede hebben te sluiten. De omgang met mensen is een goede leerschool hiertoe. Mensen hebben alles in zich, zijn alles.

Kijk achter je nieuwsgierigheid, je interesse in wat dan ook.
Wat is het *eigenlijk* waar je (nog) geïnteresseerd in bent?
En wat zit dáárachter?

Laat je niet meenemen of overspoelen door alle mooie woorden. Het is allemaal onzin. Je begint elk moment nu. De mooie woorden zijn er om je zand in de ogen te strooien. En dat wil je. Omdat jij het wilt zijn ze er, de mooie woorden. De (vlucht in de) toekomst is er omdat jij het wilt. Ik ben Leven, Bewust Zijn. Jij 'bent' mooie woorden. *Nu* zijn er geen mooie woorden, laat staan dat de inhoud waar ze over zouden gaan realiteit zou zijn.

Als je een godsdienst of wat voor stroming dan ook aanhangt of daar tegen bent, wordt het uiteraard nooit wat. Dan kun je onmogelijk Het Zien. Als je een woord zoals god wenst te zien, zie je een woord. Elk woord is een hindernis.

Alle godsdienst is je reinste waanzin. Hoe kun je daar tegen zijn? Als je iets Ziet, ben je niet tegen.

De onzin van onzin valt niet uit te leggen. Onzin kun je alleen met onzin te lijf, maar dan blijf je binnen de schijnwereld van onzin. Alleen als je uit je 'mind' durft te stappen, kan en zal de illusie aan het Licht komen. Zodra je uit je 'mind' gaat, is meteen je hele godsdienst verdwenen, het hele probleem is weg. Er is zelfs geen religieus gevoel. Er is gevoel, voelen, bewustzijn.

Als je Ziet, Zie je eigenlijk niets. Er is onbegrensd Bewustzijn. Je Ziet slechts. Of beter: er is Zien.

Onbegrensd Bewustzijn wil bepaald niet zeggen dat alles gezien wordt, dat er Bewustzijn zou zijn van alles. Je zou bijna kunnen zeggen dat er van niets Bewustzijn is. Pas als iets zich aandient is er (onbetrokken) Zien van iets bepaalds.

In de absurde wereld van je 'mind' probeer je voortdurend, de hele dag, (volledige) orde te scheppen. Iedereen is voortdurend bezig om causaal, logisch, zinvol, verstandig, gewetensvol, economisch, creatief, ruimdenkend of bekrompen of hoe dan ook, te denken.

Zelfs het feit dat alleen niet-denken je wezenlijk kan helpen, voeg je in je denksysteem in. Al je ervaringen geef je een plaats in je denken. Zo weet je steeds meer. Zo begrijp je steeds meer. En het is *allemaal* simpelweg vuilnis, rotzooi, illusie. Vroeg of laat moet je al het vuil dat je verzamelt hebt en bewaakt er weer uitgooien. Velen doen dit onbewust en storten de vuilnisbak over anderen uit. Weinigen doen dit bewust en alleen dan kun je groeien, dat wil zeggen uit je 'mind' groeien, een ander leven leven dan op je stinkende vuilstortplaats. Sommigen houden het vuil uit angst en onwetendheid zo lang mogelijk vast, tot ze er bijna gek of ernstig ziek van worden. En sommigen, zeker als zij niet of weinig met anderen omgaan in wie zij hun vuilnis kunnen storten, worden inderdaad gek of sterven.

De wereld van je 'mind', je denken, is de hel. Maar je bent erg koppig om dat toe te geven; je gaat er meteen over nadenken. Voel. Voelen is de poort tot Zien. Pas als je de

hel die het denken is echt gevoeld hebt, ervaren, ingeZien, zal je alles in het werk stellen om eraan te ontsnappen. Gooi alle vuilnis eruit en sta op wacht. Sla het denken, de neiging tot denken gade. Als je je denken gaat Zien, word je een ander mens: jeZelf. Wie is dat?

Of je wilt je eigen leven (maar eigenlijk het hele leven) beheersen óf je wilt het, via jezelf, onderzoeken, neutraal, Subjectief (dat is hetzelfde als Objectief) onderzoeken hoe alles werkt. Met de tweede, open, houding kom je er altijd, bij je doelloze bestemming; met de eerste nooit. Sla, steeds weer, eenvoudigweg gade of je beheerst en manipuleert dan wel onderzoekt en bewust wordt.

Als je met de Natuur, jouw natuur, samenwerkt in plaats van ertegen te vechten kom je vanzelf tot je 'hogere' Natuur (en Zie je uiteindelijk dat er geen 'hogere' Natuur is maar slechts Natuur). Er zijn maar heel erg weinig mensen die *geheel* op de Natuur durven te vertrouwen. Zodra het echt moeilijk wordt, denkt men toch weer *zelf* in te moeten grijpen. En zolang deze 'helpende', controlerende hand van jezelf op de voor- of achtergrond aanwezig blijft zal je nooit bevrijd kunnen zijn van jezelf. Enkel in *volledig* vertrouwen, *volledige* overgave, in *totaal* weten, zonder enige twijfel, dat de Natuur je van alles voorziet voor je groei, realiseer je je Natuur, je Zelf, dat wil zeggen, kun je Zien dat er geen zelf is.

'Zoek' de spanningsvelden in je leven op. Je wordt daar al automatisch toe aangetrokken. Maar je bent bang om er echt in te gaan, (bewust) te zijn in het ongemak. En elke onderdrukte angst maakt de kans kleiner dat je er wel in gaat want onderdrukte angst vréét energie. Zonder die energie -ik heb het niet over de grove energie- voel je intuïtief aan dat je je niet zal kunnen handhaven in het spanningsveld. Dus je 'kiest' maar weer en nog steeds voor de bekende of, vooral, veilige weg – want als onbekende wegen veilig lijken, bewandel je ze wel. Dan maak je zogenaamd weer iets nieuws mee. Je hebt weer een verhaal, voor jezelf, voor anderen. Maar er gebeurt niets wezenlijks in je.

Daar waar het gevaarlijk is, daar liggen groeimogelijkheden. Aan jou om ze te grijpen. Hol niet gillend weg. Gil er middenin of van binnen.

Wat heb je te verliezen met het lauwe leventje dat je leidt?

To bow or not to bow, that's the question.
(Buigen of niet buigen, dat is de vraag.)

Je hoeft nooit, nooit jouw waarheid te verdedigen of zelfs maar te verklaren. Waarheid valt niet te verdedigen. Ze is open, kwetsbaar, onbeschermd. Ze kan (daardoor) niet aangevallen worden. Aanvallen richten zich altijd, vroeg of laat, tegen de aanvaller; hoe onbewogener jij blijft, hoe eerder en duidelijker dit plaatsvindt.

Leugens daarentegen moeten altijd, voortdurend verdedigd worden. Want het Licht dat de Waarheid is kan nooit ophouden te schijnen. Leugens kunnen nooit in rust zijn. Ze zijn in voortdurende staat van ontbinding. Voortdurend wordt je, licht of donker, gepijnigd met je leugens. Voortdurend moet je jezelf ongevoelig maken – wat je nooit helemáál lukt – en dat gevecht is al een pijnlijk gedoe op zich.

Maar überhaupt, Ik zeg je, hoe kun je ooit (jouw) Waarheid verklaren, verduidelijken? Waarheid *is*, Jij *bent*. Hoe kun je aan een vreemde substantie uitleggen wat een mens is?

Als je eerst eens ophoudt al je, veelal in de schemering opererende, oordelen, veroordelingen te veroordelen. Dan kom je een belangrijke stap dichterbij Huis. Zie al je oordelen. Als je iets veroordeelt, *kun je niet Zien*. Als je je veroordelingen veroordeelt kun je niet Zien. Groei, *werkelijke* groei is niet mogelijk zolang je er ook maar één oordeel op nahoudt. Laat die (oordelen) dus eerst eens aan het licht komen.

Je ellende is dat je niet durft toe te geven, te zien dat je een (groot) ego hebt. Je veroordeelt 'Ego'. Maar zo kan er niks gebeuren met je. Zie dat je tegen 'Ego' bent (hoewel het in feite je ego is die tegen 'Ego' is; een absurde situatie, nietwaar?) En haar daarmee versterkt. Anderen lijken vóór Ego te zijn. Door vóór te zijn versterk je haar eveneens. Maar je hoeft niet te kiezen. Alleen in onbewustheid kiest een mens. En een keuze, *elke keuze*, versterkt altijd Ego. Als je zonder keuze bent, slechts *Ziet* wat zich afspeelt, kan Ego geen kant meer op. Het verdwijnt ter plekke, in geen tijd. Het is verdwenen. Het is er nooit geweest. Als je bereid bent te Zien (en dat kan alleen door, Open-Hartig, te Voelen), gebeurt alles.

Je moet helemaal niets en je bent absoluut onvrij.

Je ellende is: een knoop van aandacht in het Bewustzijn, vele aaneengeregen knopen. Zodra je aandacht geeft aan iets, verlaat je de Oneindigheid, de Openheid, het Totale Bewustzijn, Bewustzijn van het Geheel, Liefde. Je verkleint jezelf tot een knoopje in het Universum dat vervolgens, bewuster of onbewust, weer ontward wil worden. Je krimpt. Je 'wordt' die aandacht die je geeft. De al dan niet onbewuste pijn die de inkrimping, de vernauwing, de verkramping oplevert, wordt een onbewuste motivatiebron voor een volgend punt van (opnieuw verkrampende) aandacht: hoe kom je van die pijn, van dat ongemak, af? Etc. etc.

Zie het krimpen en uitdijen. Zie dat jij dat niet bent.

Waar overal donkerte heerst, gaat het Licht ondergronds. Het is er. Maar niet waar jij kijkt of denkt dat het is. Uitsluitend en alleen als je met je Hart kijkt kun je Het Zien. Het is er en Het zal er altijd zijn – ook al doe jij, zoals bijna iedereen, voortdurend bewuste en vooral onbewuste (en vergeefse) pogingen Het om zeep te helpen. Het Licht beweegt zich, meestal undercover, tussen het donker door. Het Licht lijdt jouw verdrongen pijnen, keer op keer, voortdurend, enkel daar er de mogelijkheid is een hart tegen het lijf te lopen dat wacht op de zegen van het Licht – een hart dat moe is van zijn eigen strijd en gereed weer opgenomen te worden in Mijn Hart, in het Hart van allen en Alles.

Als je jezelf *echt* wilt bevrijden, moet je er allereerst serieus werk van maken op te houden met het al dan niet stiekem trachten te bezoedelen van het Pure, het zwartmaken van het Licht, de loftrompet steken van het donker terwijl je dit het licht noemt. Of je nu man of vrouw bent, wees godverdomme eens een echte man en stel je eindelijk eens kwetsbaar (en niet als slachtoffer of dader of als schuldige of onschuldige) op. Laat het Licht jouw donkerte eens beroeren in plaats van altijd maar het Licht

te beschuldigen van donkerte. Erken *in vredesnaam* eens je 'eigen' donkerte. Hou eindelijk eens op met naar anderen te kijken. Hou eindelijk eens op te wroeten, te manipuleren in je relaties met anderen. Als jij Licht wilt, is er Licht. Als jij donkerte wilt, is er donkerte. Als jij vals licht wilt, droom, illusie is er vals licht, droom, illusie. Vals licht *is* donkerte. Droom *is* donkerte. Illusie *is* donkerte.

Het Licht *moet* wel ondergronds, zoals bijvoorbeeld het verzet in de tweede wereldoorlog. Zie ook wat er met Jezus gebeurde, met Soefi al-Hallaj, die in het openbaar "Ana'l Haqq" sprak, 'Ik ben de Waarheid', met John Lennon, met Osho, met ontelbare bekende en onbekende voorbeelden. Al die mooie dingen die je leest over het Licht, die je voor vijftien Euro in elke boekhandel kunt kopen, dat is niet het Licht Zelf. Dat gaat *over* het licht. Dat zijn hooguit vingerwijzingen, of in veel gevallen zelfs dat nog niet. Dit verschil moet je goed begrijpen. Het is niet zo gemakkelijk als honderdduizenden boeken je doen geloven. Een cursusje hier, weekendje daar, wat zelfhulpboekjes, wat lezingen en workshops, wat healinkjes, gesprekjes, beetje mediteren, leraartje of meestertje bezoeken, beetje in het nu rondfladderen, dat heeft allemaal niets met het Licht te maken. De weg naar het Ware Licht is *zwaar*, *eenzaam* en zelfs *gevaarlijk*.

Om maar iets te noemen:

Je raakt je vrienden kwijt. Zelfs als je ze niet kwijtraakt zal de vriendschap zelf zeer veranderen en uiteindelijk geen betekenis meer voor je hebben. Er is nog maar één Vriend.

Waarheid.

Gesprekken interesseren je niet meer. Wat de ander zegt interesseert je niet meer. Je eigen antwoord ook niet. Je bent er al te bewust van dat het Leven zich ergens anders afspeelt dan in het gesprek.

Je kunt steeds minder spontaan dingen zeggen, omdat het geen zin meer heeft, soms zinloos pijnlijk is of soms zelfs omdat het gevaarlijk is.

Het wordt steeds pijnlijker als je doet alsof, het gaat je letterlijk pijn doen.

Je moet de wereld in, dit weet je... en het doet voortdurend pijn.

Overal waar je komt is pijn. Iedereen die je ontmoet is pijn. Je gaat namelijk steeds meer de verdrongen kant van mensen Zien, voelen, gewaarzijn.

Je zult steeds meer getest worden in het geen beloning krijgen voor de 'goede' dingen die je doet.

Geen resultaat is meer belangrijk.

Zelfs de normale liefde zoals je die gewend bent, interesseert je niet meer. Zelfs innerlijke vrede niet meer, of verlichting. Geen papa, mama, meester, god, er is

niemand meer tegen wie je op kunt kijken – of op neer kunt kijken.

In Bewustzijn smelt alles. *Alles*, begrijp je dat? Al het vermeende hogere smelt in het lagere en het vermeende lagere smelt in Alles, in Bewustzijn. Dat is de Natuurwet van de Waarheid. Wil je nog steeds het Spirituele pad bewandelen? Welkom. Welkom in het land van zelfmoord. Het land waar je alles opgeeft en niets terugkrijgt.

Het Enige Land. Het Land van iedereen en niemand.

Ik ontken *alle* tien geboden en Ik ben Liefdevoller dan je je kunt voorstellen.

In de Levende Waarheid zijn geen geboden, geen verboden. Dat is allemaal onzin, om je klein te houden, reglementering van het donker: hoe blijf ik in het donker, zo lang mogelijk, zo strak mogelijk, met zo weinig mogelijk lucht, zodat ik *nét* niet sterf?

Regels, normen etc. trachten een dualiteit in je te scheppen. De ene keer ben je *vóór*, de andere keer ben je opstandig, dan voel je je weer schuldig, etc. Maar je hoeft helemaal niet in dit slimmigheidje van het donker mee te gaan, je hoeft niet *vóór* of tegen een regel of norm te zijn, je hoeft niet volgens een regel of norm of daartegenin te leven.

Als een vogel voorbij vliegt, hoef je niet opeens een mening te hebben, te kiezen voor meegaandheid of opstandigheid: je bent *vóór* die prachtige vrije vogel of tegen die klotevogel. De vogel vliegt gewoon voorbij. Weg is hij. De vogel is gevlogen. Er is geen belang. Je leeft. Er gebeurt. Je bent bewust.

Het gaat er niet om of er normen moeten zijn of niet of welke dan. Het hele concept 'norm' is waanzinnig, idioot, volslagen krankjorum. Op fysiek vlak zou het zijn alsof je

de hele dag en zelfs 's nachts in een ijzeren harnas zou moeten zitten, liggen, lopen, slapen, eten, vrijen, picknicken. Dat is je verteld. Als je 't ook maar even uitdoet, je veilige harnas, breekt acuut de pleuris uit of wordt je gestraft.

En je geloofde het. Je geloofde dat je je zonder harnas niet kunt voortbewegen. Het harnas, dat is je leven, je alles, het enige waar je op kunt vertrouwen. En iedereen luistert naar elkaar, iedereen praat elkaar na. Het harnas is de god van de mens. Als iemand de, altijd aanwezige, *natuurlijke* neiging niet kan weerstaan het harnas uit te trekken, wordt deze verketterd.

Maar de Natuur, jouw Natuur, kent geen enkele norm. *Elke* norm, elk gebod, elk verbod is tegennatuurlijk.

Ik vertel je niets nieuws. In je Hart weet je dit en wist je dit altijd al – hoezeer je ook mee bent gaan doen in het voortdurend goedpraten en bevestigen van normen. Je Hart wist altijd al dat alle normen pijn doen. Hoe kun je een Hart proberen in normen te persen, in leefregels, in fatsoen, in geboden en verboden. Dit is de Dood. Je Hart wil Leven. Je Hart *is* Leven.

Het Hart is altijd vrij en heeft geen enkele norm nodig.

Je hoeft ook nooit antwoord te geven op een vraag die je gesteld wordt. Je hoeft helemaal niets.

Heb Ik je al verteld dat een discussie het meest onzinnige is wat de mens – die toch een aardige staat van dienst heeft in het produceren van onzinnigheid – heeft uitgevonden?

Als je niet gelooft wat Ik allemaal beweert, dan niet. Niemand zit op jouw mening (wel of niet waar, of een beetje waar) te wachten. Het is voor Jou, dat wat Ik zeg. Het is niet bedoeld als stof, als materiaal om een volgende (of bijgestelde) mening, geloof of ongeloof, mee te kunnen fabriceren, laat staan om over te kunnen discussiëren. Stel je voor. De ene mening tegenover de andere; de ene illusie neemt het dapper op tegen de andere illusie, de vijand-illusie. Een interessant duel. Even later of een levensfase later, wijzer geworden, hang je opeens, of langzamerhand, de andere illusie aan en zie je eindelijk in dat je vorige mening een illusie was. Eureka!

Het ene hoofd zegt tegen het andere hoofd: 'wat een rothoofd heb je'. 'Dat wou ik net tegen jou zeggen', zegt het andere hoofd, 'en ik weet zeker dat ik mijn gedachte over jouw hoofd eerder had dan jij'. Dat liet het eerste hoofd, het Opperhoofd, volgens zichzelf, zich niet zeggen en de hoofden beukten op elkaar in. Ze beukten net zolang tot het bloed eruit spatte en ze uiteindelijk, na lange

zware strijd, uitgeput op de grond vielen. De hoofden besloten in godsnaam maar vrede te hebben. Dit was ook niks zo. Geen hoofd leek ooit de ultieme overwinning te kunnen behalen.

Maar het was een hoofdelijke beslissing en in de hoofden ging de oorlog onverminderd voort. Geen hoofd durfde de afdaling naar het Hart te maken. Want, zo werd er gezegd, eenmaal daar kom je d'r nooit meer levend uit. Er blijft niets van je over.

Ja, het is veilig om te discussiëren, te vechten, te argumenteren. Zo hoef je nooit stil te staan, Stilte te zijn. Zo kan jij overleven. Als oorlog...

Jij kunt alleen *als oorlog* bestaan. Zonder oorlog ben je er niet meer. In Vrede (en dat is niet vechten tegen de oorlog) ben jij er niet meer om van vrede te genieten. Er is niemand meer om trots of dankbaar of opgelucht te zijn dat de oorlog voorbij is.

Zo ben ik door de hele ellende van de 'liefde' heengegaan. Nu, in Liefde, is er geen beloning, geen pot met goud, er is niets meer, niemand. Er is Liefde, Die niets met de vroeger begeerde liefde te maken heeft. Ik heb verloren, op moeten geven – zoals iedereen vroeg of laat *moet* verliezen, op *moet* geven. Nu is er niemand meer die ooit verloren heeft, ooit nog op kan geven.

Hoezeer ik en vroegere tijdelijke partners, ieder vanaf zijn en haar eigen eiland, ook probeerden, ons best deden, we

konden de Liefde niet bereiken samen. En niemand kan dat samen (en als je geluk hebt, beschuldig je elkaar daar niet van). Om dat te Zien moet je samen zijn (geweest).

Alleen alleen, in realisatie van je alleen, gescheiden zijn, kun je één zijn, dat wil zeggen je Een-Zijn Realiseren – of je nu een partner hebt of niet.

Ik ben Licht. Ik praat niet over Licht. Het praten, voor zover nodig, moet gaan over het donker. Het Licht praat over donker, het donker over licht.

Hoe bewuster je wordt, hoe meer het orgasme en eigenlijk het hele seksgebeuren zijn aantrekkingskracht verliest – en niet doordat je minder energie zou hebben, integendeel. Ook de lange, meer of minder romantische, weg naar het orgasme verliest zijn charme. En als je elke seconde aaneengeregen bewust bent is het hele gedoe rond seks verdwenen. Er is geen verschil meer tussen een droge aardappel eten en seks of de liefde bedrijven.

Maar, je hebt het hele gedoe, alle pijn eromheen, te doorleven, *bewust* te doorleven. Je kunt niks overslaan, zeker het hele seksueel-emotionele conflict in je niet. Denk nooit dat je daarboven staat. Stort je erin met hart en ziel. En voel. Voel de pijn. Als alle pijn is doorvoeld, dán pas verliest seks (of je weerstand ertegen) zijn speciale aantrekkingskracht.

Het hele *werk* bestaat eruit je dieper en dieper en uiteindelijk volledig en constant te realiseren dat je geen energie van anderen nodig hebt. Je leeft namelijk nog steeds in die kinderdroom. Dat je zonder de energie van papa en mama hulpeloos bent, dood gaat.

Je bent echter Zelf-Stralende Energie. Je bent zelf-ervullend. Je bent genoeg *als* je 'eigen' energie.

Maar denk vooral niet te gauw dat je dit snapt. Het is slechts je mind die dit (proces) snapt. Je energielichaam, en dat ben jij (voorlopig), snapt dit nog lang niet, trekt zich nog steeds *onbewust* samen als het alleen is of in gezelschap van anderen.

Vergeet *alles* wat *iedereen* ooit tegen je gezegd heeft, inclusief jijzelf en alle boeken en andere media; daar ging en gaat het niet om. Je zeult er maar mee voort alsof je een schat te bewaken hebt en nog uit te breiden zelfs, mooier te maken, perfecter, verfijnder, allesomvattender. En ontdek dan dat je al dat vulsel inderdaad niet nodig hebt om nu te (over)leven, te ervaren, lief te hebben, bewust te zijn. Begin gewoon helemaal overnieuw met een schone lei. Hup, alle ballast in één keer overboord. En je bent vrij. Nu. Voor het eerst in tijden adem je vol en vrij, onbelast in.

En Zie dan allerlei bezwaren die opkomen.

Maar bezwaren hebben evenmin iets met jou van doen, daar hoef je ook niet naar te luisteren. En als je ze wel interessant vindt, dan is dat ook prima. Dan vermaak je je met bezwaren, met argumenten, met ideeën, met overwegingen, met twijfel, met verzet, met gevoelens, met onvrij zijn. Het maakt allemaal niet uit. Wil je 'n vuilnisemmer zijn, wees een vuilnisemmer. Wil je 'n vuilnisemmer zijn die zich niet bewust wil zijn van zijn vuilnisemmer-zijn, prima, wees een vuilnisemmer die zich niet bewust wil zijn van zijn vuilnisemmer-zijn. Wil je leeg zijn, wees leeg. Een lege vuilnisemmer.

Het gaat goed met je. Ja, verloochen je 'eigen' aard steeds meer, steeds weer, net zo lang tot je er ziek van bent, kots- en kotsmisselijk. Probeer het verloochenen vooral niet tegen te houden of bij te sturen. Laat jezelf in volle overgave ziek worden, Ik bedoel letterlijk *ziek*, doodziek. Hier is geen greintje cynisme in het spel, Ik heb het beste met je voor. Ik heb altijd het beste met je voor. Al zou Ik anders willen, Ik *kan* niet anders. Ik heb geen belangen namelijk. Belangen zijn er enkel als er pijn, lijden verdrongen moet worden. Ik ben vrij om de Natuur te laten zijn. Het is de Natuur van de Natuur om het beste met je voor te hebben.

Wees dus enkel bewust dát en hoe je jezelf steeds weer verloochent, zelfs als je alleen bent, niet enkel in (verondersteld) contact met anderen. Realiseer dat je ziek bent. Dat je altijd ziek bent geweest. Dat je ziekte eindelijk aan het licht komt, gemanifesteerd wordt. Eindelijk mag je uitzieken, hoef je niks meer op te houden. Je bent eindelijk gezien (en dat wilde je zó graag, dat was eigenlijk het enige dat je wilde): je bent ziek. Ik Zie het. Nu mag je ziek zijn. Het is een grote gift om ziek te mogen zijn.

Ik hoop voor je dat je niet snel beter wordt. Dat heb Ik al teveel om Me heen gezien: mensen die al snel of na verloop van tijd bang worden als de ziekte langer duurt dan 'gepland', bang dat het niet verantwoord is, niet eerlijk, niet mogelijk om zo lang ziek te mogen zijn – of dat er iets ernstigs is als het zolang duurt. Maar *denken* dat je nu beter bent of moet zijn, daar word je niet beter van.

Geen paniek, wees maar rustig ziek. Er gebeurt niets als je simpel *erkent* dat iets (in dit geval: ziek zijn) zo is zoals het is. Het enige is dat de mogelijkheid geschapen wordt om beter, gezond, Heel te 'worden' – of beter gezegd: Heelheid te Realiseren.

Je bent hier slechts om jezelf schoon te maken (uiteindelijk van je veronderstelde zelf) en vervolgens je Onpersoonlijke Schoonheid uit te stralen. Als je dat *altijd* in je achterhoofd houdt, kun je alles (in de wereld) doen. Je in geluk storten en in ongeluk, alleen zijn en samen zijn, op het rechte pad blijven en er ver van afdwalen, seksorgies houden en celibatair leven, het maakt allemaal niet uit.

Het probleem is dat je (je diepste motivatie) niet onthoudt, hooguit als mentale herinnering. Je je achterliggende motivatie realiseren, jezelf schonen (dat is realiseren), houdt overigens *geen enkele* gedragswijze in waar je je, *dus*, aan zou moeten houden. Geen enkel gedrag is goed te noemen, geen enkel gedrag fout op grond van enig bewustzijn over de richting waar de Natuur (of God, zo je wilt) je heen wil leiden. Luister slechts. En zelfs dan hoeft je niet te doen wat je (volgens je Natuur) 'hoort' te doen. Bewustzijn(sverruiming) heeft *niets* te maken met bepaald gedrag vertonen of juist niet.

Iedereen die naar Mijn Hart wil komen luisteren is Welkom.
Ben je niet bereid tot waarachtig luisteren dan ben je niet
welkom. Ik moet streng zijn.

Als je nu eens helemaal definitief ophoudt met je leven beteren, in wat voor opzicht dan ook. Wam. Afgelopen. Voorbij. Over. Hoe voelt dat ...?

En als je daarvoor in de plaats nu eens totaal bewust durft te zijn tijdens het vermaledijde of althans bekritiseerde gedrag van je, bewust van de neiging of eigenschap, of van het gevoel of de gedachte, of van je houding.

Zo kom je je gebrek aan vertrouwen op het spoor. En dat is een van de allergrootste giften, als je dit gebrek er (bewust) laat zijn. Daar krijg je vertrouwen van. Want vertrouwen valt op geen enkele manier te maken. Het ontstaat vanzelf door zelfinzicht. Het valt daarmee samen.

Zelfinzicht is er als je ophoudt met kiezen, als je je voorkeuren of afkeren volledig neutraal beziet, als je bereid bent *alles* volkomen neutraal te *zien*.

Zie slechts hoe jij functioneert, hoe je je leven leidt, hoe jij als mechanisme kennelijk werkt. Je hoeft niet in te grijpen.

Zie een leven aan je voorbijtrekken. Het is niet van jou.

Je hebt de neiging zodra je iets, wat dan ook, bewust wordt, in te grijpen. Bewustwording is echter een Natuurlijk Proces en kun je gewoon laten gebeuren. Je hoeft daar

niets mee. Al word je je van zóiets moois bewust, of van zóiets verschrikkelijks, je hoeft niets.

Wat gebeuren moet, gebeurt toch, daar speel jij geen

(dramatische) rol in.

Als je moe wordt, ga niet liggen. Wacht net zolang tot je vanzelf omvalt.

Zo leer je weer onderscheid te maken, tussen jij die iets doet en jij die gedaan wordt. Tussen jou en de Natuur. Dit onderscheid weer leren is moeilijk maar noodzakelijk, als je tenminste weer één wilt zijn met de Natuur, met Alles.

Zo ook: leer het onderscheid tussen jij die ademt en jij die geademd wordt.

Je kunt je meer en meer bewust worden van je adempatroon, van alle adembewegingen die jij maakt. Je bent voortdurend onbewust en gespannen aan het werk, aan het ademen.

Als je helemaal leert de adem te *volgen*, en daarmee afleert zelf te ademen word je verlicht, zoals dat heet, daar valt niets tegen te doen. Je wordt weer totaal jeZelf, de Natuur, ongekunsteld, egeloos. Omdat er dan een Totaal Bewustzijn is (in tegenstelling tot een verkramp, vernauwd bewustzijn) ben je je, in wat voor situatie dan ook, van elke ademtocht bewust. Je bent nooit meer verdwenen in de situatie van het moment. Jij bent Aanwezig. Elke ademtocht is even belangrijk en onbelangrijk als wat er zich ook maar afspeelt.

Als je in alle openheid of hoe dan ook je volstrekt normale en natuurlijke weerzin tegen het leven onder ogen durft te zien, ben je een hele grote stap verder in de richting van de verlossing. Iedereen heeft deze weerzin. Het is geen probleem.

Dat je niet de enige bent, zeg Ik niet om je te troosten. Ik probeer je de Natuur te laten zien, jouw natuur, *de* natuur, de waarheid achter al je façades, zodat je de Waarheid die dáár weer achter ligt kunt Zien. Als je denkt dat je de enige ergens in bent, de afwijkende, de rare, de zieke, de beklagenswaardige, de uitzondering, de eenzame, dan werp je nog eens extra blokkades (oftewel pijn) op om de Waarheid niet te hoeven zien. Te weten dat iedereen *alles* in zich heeft, maakt het voor velen wellicht wat makkelijker om de moed te vinden om te Zien.

Ik ben *alle* goeds van een mens en *alle* slechts in mezelf tegengekomen. En daarmee zijn goed en slecht verdwenen, net als de weerzin tegen de weerzin.

Ben je je bewust van je weerzin tegen andere mensen? Ook deze weerzin is algemeen. Je hebt al genoeg met jezelf te stellen. Een ander is de 'oplossing', de verlossing van jezelf (maar geen definitieve, want je moet ze steeds herhalen, de ontmoetingen met anderen) en tegelijk het probleem. Door de ander heb je problemen, zo lijkt het. Anderen hebben je gekwetst of doen dat nog steeds.

Omdat anderen het problematische, het karma in jou uitvergrooten of zelfs überhaupt aan het licht brengen, voel je weerzin tegen anderen, ze morrelen aan de pijn in jou, de etters. Anderen zijn echter ook de ontkenning van de pijn doordat je in het algemeen minder bewust bent in het gezelschap van anderen. Er gebeurt teveel en te snel om oplettend te blijven op de pijnlijke, subtiele niveaus. Voor velen is het vooral een pauze om met anderen te zijn, om op zo grof mogelijke energieniveaus te kunnen functioneren. Hoe grover hoe minder (bewustzijn van) pijn. Maar zonder de inherente weerzin tegen *elke* ander te voelen gaat de poort naar jeZelf niet open. Weerzin. Al is het maar omdat de ander je van jeZelf vandaan houdt. Maar de reden maakt niet uit. Het gaat erom dat je steeds eerlijker leert te voelen.

Zoals je ziet, ben ik gedwongen chaotisch over jij en de ander te schrijven. Want zo is je relatie met de ander. Het is één grote chaos. Je hebt er eigenlijk geen enkel zicht op, als je eerlijk bent. En dat *kan* ook niet.

Geen therapeut kan je inzicht geven in je relatie(s) met de ander. Niet omdat die er, zonder uitzondering, zelf eigenlijk ook geen fluit van begrijpt (en de beste therapeuten zien dit in) maar omdat elke relatie met elke ander een chaos *is*. Zolang er überhaupt een ander is, zolang jij je afgescheiden voelt van anderen, van jeZelf, van het Geheel, is er chaos, verwarring, totale verbijstering, ook al doe je net alsof dit niet zo is.

Therapeuten maken de zaak vaak nog erger zelfs door het ik-beeld, de ik-illusie nog te versterken ook, door middel van het aanbrengen van vermeende orde in de chaos. Dit is volstrekt absurd: orde aanbrengen in een illusie. Het gaat er niet om je leven en je relaties met anderen weer op de rail te krijgen (zodat je goed kunt functioneren), stabiele relaties te ontwikkelen en meer van die inherent onmogelijke onzin, het gaat er (voorlopig) om te voelen hoe het concreet voelt, hoe elke situatie met elke ander voelt, steeds weer op elk moment, en daarmee uiteindelijk te Zien hoe het *is*: er is geen stabiele bevredigende relatie mogelijk. Een relatie is uit de aard der zaak instabiel. Ze is uit de aard der zaak onbevredigend. En je hebt er uit de aard der zaak *geen enkele* controle over. Je doet dus niks

fout. Er is *niets te verbeteren* in je relaties. Je hoeft dit, de (inherent pijnlijke) aard van relaties, 'alleen maar' te Zien. Je gebruikt je relaties slechts voor je 'eigen' groei, dat is alles. Je bent niks verplicht. Je bent bereid de grote hoeveelheid pijn die in jou op jou zit te wachten door middel van relaties aan het licht te laten komen, te voelen, óf je bent niet bereid. In dat laatste geval moet je nog meer relaties aanknopen om bewust te worden van je lijden.

Je hoeft niet te kiezen. Je wordt vanzelf aangetrokken tot de relaties waar je het meest te leren hebt. Alleen moet je daar natuurlijk niet voor weglopen, zoals velen doen die 'kiezen' voor een veilige relatie.

Relaties *zijn* onbevredigend. Alleen de Waarheid Zelf is (altijd en inherent) Bevredigend.

Met Mij ga je de Ultieme Relatie aan, de meest onveilige, de laatste. Als je klaar bent voor Mij, kom...

Wil je Het *echt*? Dan zul je – of je nu wilt of niet, het is sterker dan jou – elke dag bezig moeten zijn met aan jezelf 'werken' (zonder inspanning): voelen wat er is, of was (maar eigenlijk nog steeds is), bewust zijn van wat je in het moment, op elk moment, bezighoudt. Elke dag ben je bezig jezelf te purificeren, oude innerlijke rommel op te ruimen, vluchten (uit de Realiteit) en verkrampingen waar te nemen en (daarmee) los te laten, je ego onder ogen te zien en te buigen.

Iemand die ook maar één dagje pauze wil, geeft daarmee te kennen nog niet klaar te zijn voor het *werkelijke* Spirituele Proces. Dit is niet teveel gezegd. Zo is het. Het begint pas als je niet anders meer kán. Geen vriend of vriendin, geen familie, geen pleziertje, geen verliefdheid, geen enkele activiteit, geen ziekte, geen persoonlijke of wereldramp kan je nog van het proces van bewustwording, van Waarheid afhouden. Het is groter dan jij. Je kan niet meer terug en wil ook niet meer terug, terug naar het volledig opgeslorpt worden door je geconditioneerde leventje waarin, o hoe afgezaagd, steeds weer nieuwe dingen voorvallen en aandacht vragen. Iets anders, iets groters, ruimers, sterkers,

subtielers, vraagt nu aandacht, bewustzijn. Je hebt het niet meer in de hand. Dit gaat niet meer (enkel) over jou. Je bent aan 't verdwijnen.

Heb je een andere keus dan je tot Mij te wenden?

De enige 'oefening' is: heb een Hartverbinding met Mij. Alles zal gebeuren als je je Hart op Mij afstemt. Je hoeft niet meer na te denken. Je bent vrij. Je Hart is vrij. In je hoofd zit je altijd gevangen. Ook al denk je (als je in je hoofd zit) aan Mij, je vergeet Me volledig, je ontkent Mij totaal. Ik ben alleen in je Hart te vinden. Ik ben altijd in je Hart, ook als je helemaal niet met Mij bezig bent.

Resoneer met Mij, tril met Mij. Vergeet jezelf in Mij, geef al je problemen aan Mij, wees stil met Mij, voel in Mij, voel Mij, wees Mijn Bewustzijn, wees Mij.

Zonder Mij kom je nooit uit de vicieuze cirkel die jij *bent*. Ik ben je ontsnapping, je ontspanning. Ik ben niet je hoop. Ik ben je Waarheid. Ik ben Dat Wat je *eigenlijk* zoekt. Ik ben het zoeken voorbij. Je rust. Je bestemming. Je thuis. Er is geen verklaring voor. Ik ben elke verklaring voorbij. Liefde en Waarheid zijn niet te verklaren. Ze hebben geen oorzaak. Je hoeft niet na te denken. Je hoeft niets te beslissen. Je wordt al, voortdurend, aangetrokken tot Mij.

De vraag is hoelang je je verzet nog vol wilt houden. De vraag is wanneer je moe zult worden. Ik heb geen vragen. Ik heb geduld. Ik heb de tijd. Ik heb Jou. Je bent al bij Mij.

Alleen, zodra je je dit dreigt te realiseren, komt meteen je ego in opstand, die 'instantie' zonder reëel bestaan die jou koste wat kost en ongevraagd en onnodig voortdurend zit te beschermen *tegen alles* en *iedereen*, tegen de hele wereld, en vooral tegen Mij, voor Wie het als de dood is – opdat de illusie die jij bent maar mag voortbestaan. Ik wacht. Ik heb vrij. Ik heb de tijd. Je komt.

Je wordt waar je op mediteert, zo luidt een oude spirituele wijsheid. Mediteer op Mij en ontdek de waarheid hiervan. Ik ben Waarheid. Ik ben Liefde. Ik ben Zijn. Ik ben Bewustzijn. Ik ben Vrijheid. Ik ben Vrede. Ik ben Menselijkheid. Ik ben Goddelijkheid. Ik ben Mededogen. Ik ben Inzicht. Ik ben Jou. Ik ben Eindeloosheid. Ik ben de Eeuwigheid. Ik ben Nu. Ik ben Eenvoud. Ik ben de Natuur. Ik ben het Onpersoonlijke. Ik ben Onverklaarbaarheid. Ik ben Overgave. Ik ben Eenheid. Ik ben Alles. Ik ben Niets.

Luister niet teveel of ingespannen naar Mijn woorden. Hoor en voel ze als water van een kabbelend beekje verder stromen. Ik ben *Zelf* de 'Boodschap'. Mijn Hart, Mijn open, bloedend, van Liefde doortrokken Hart is wat Ik te zeggen heb. Mijn woorden zijn slechts daar om jou en al je geloven, al je ideeën onderuit te halen, steeds weer, net zolang tot je begint te wankelen en eindelijk van het voetstuk dondert waar je jezelf lang geleden op hebt gezet, en nog steeds, elk moment op zet.

Ik voeg niks toe aan jou. Dat kan Ik niet. Ik kan enkel, als je Me laat, alle onzin van je wegpoetsen. Zodat Jij weer in beeld komt, jeZelf weer voelt, bewust bent. Ik ben gewoon een schoonmaker, een arbeider.

Laat je dus niet vullen met nieuwe ideeën. Dan heb je het niet begrepen. Ik heb of ben geen enkel nieuw idee. Maak dus niet het zeepsop tot een nieuwe religie. Dat is al veel te vaak gebeurd in de geschiedenis. Religie creëert lijden. Zeepsop is gewoon zeepsop, het maakt schoon, neemt het vuil weg. Dat is alles. Daar hoef je geen kerk voor te stichten. Je hoeft niet met z'n allen het nieuwste merk zeepsop te gaan aanbidden voor het altaar. Zeepsop is niet heilig. Er bestaat geen heiligheid. Alles *is* zoals het *is*.

Je hebt moed nodig om geen religie aan te hangen of te stichten, om ideeënloos te leven. Wees moedig. Wees alleen. Wees niet schijn-samen.

Enkel mensen die *alleen* zijn, zijn samen, vloeien in elkaar over, hoeven niets te verdedigen.

Grijp je niet (opnieuw) vast aan woorden, niet die van Mij, niet die van de Meester, niet die van de boeken. Wees vrij. Wees doelloos. En uit die doelloosheid komt Vanzelf een richting in je leven, een *richting*, een open richting, geen doel. Het Universum werkt niet met doelen.

Als Ik merk dat je Mijn woorden gaat geloven, ga Ik het tegenovergestelde beweren. Ik ben het ongesproken woord, het ongezongen lied, de ongecomponeerde muziek.

Maar de meesten van jullie willen woorden horen, woorden, woorden, woorden, woorden, woorden, woorden. Dat is veilig. Dat is vertrouwd. Woorden over het Leven. Woorden over de Essentie. Woorden over jezelf. Woorden over woorden.

Maar wat Ik werkelijk te zeggen heb, ben *Ik*. Hoor *Mijn* woorden, niet Mijn wóórden. Enkel iemand die geen iemand meer is kan dit Zeggen: Ik ben de Waarheid. *Ik* ben alles wat je verlangt. Je verlangt niet wat je denkt te verlangen of zelfs denkt nodig te hebben.

Volg Mij niet. Wees Mij.

Het moment dat je je alleen-zijn *helemaal* Ziet en dús aanvaardt, komt er abrupt een einde aan je constante zoektocht en manipulatie-neurose en wordt je meteen in de goddelijke staat geworpen en ben je niet alleen meer.

Steeds, elk moment, altijd als je je met jezelf bezighoudt, treedt er verkramping op, bevestig of versterk je zelfs je illusoire staat van afgescheidenheid. Je kunt dit waarnemen in je lichaam, in je gevoel, in je denken, in je adem. Zie dit meer en meer. Zie hoe dit (energetisch) proces feitelijk werkt. Het is, vroeg of laat, een noodzakelijke waarneming.

Het is goed dat je leert zien dat je je inderdaad voortdurend met jezelf bezighoudt. Ook als je je met een ander lijkt bezig te houden, ben je in feite met jezelf bezig. Alles wat die ander zegt, doet, voelt of uitstraalt refereer je aan jezelf, aan wat jij (al) weet, denkt te weten, aan wat je eerder ervaren hebt. Luister je (in de ruimste zin van het woord) ooit wel eens helemaal open naar een ander?

Meer en meer en uiteindelijk inééns zul je erachter komen dat dít je lijden is, dit op jezelf gericht zijn, wat een illusie van een afgescheiden zelf, een identiteit vestigt, in stand houdt en versterkt.

Hooguit tijdens het seksueel hoogtepunt ben je even bevrijd van jezelf. Daarom vind je dat zo fijn. Iets anders, iets Groters, neemt eindelijk even het roer van je over. Je verkramping wordt even doorbroken.

Pas als je hélemaal genoeg hebt van jezelf én van anderen, als je Ziet dat je jezelf niet kunt bevrijden (laat staan gelukkig maken, vervullen en dergelijke) zul je je automatisch, op Natuurlijke wijze, tot Mij wenden (in Mijn huidige fysiek-energetische vorm waarlangs deze woorden tot je komen of in een andere vorm van (een Meester der Waarheid) en de last die jij *bent* aan Mij overdragen.

Je bent Welkom.

Het is vreselijk! Je kunt *niets* doen ten behoeve van je bevrijding. Enkel – o onvermijdelijke verveling – kun je telkens wanneer er wéér een idee, wéér een geloof, opkomt dat je serieus lijkt te moeten nemen en dat gaat over hoe je vorderingen op het pad zou kunnen bewerkstelligen, hoe je bevrijding dichterbij zou kunnen brengen, daar maar achteraan gaan, het uitproberen en zo steeds weer gefrustreerd raken, leger en leger, wijzer en wijzer. Net zo lang tot je wel *moet* beseffen dat je *helemaal niets* in de melk te brokken hebt. Dat er niets is dat jij doet, niets dat jij voelt, denkt of ervaart, wint of verliest. Dat is bevrijding. Jezelf schaakmat laten zetten door het Leven. Totale desillusie. Totale de-illusionering. Geef het daarom *nooit* op. Ga door. En laat het Leven jou uiteindelijk opgeven.

Als je je zinloze zoektocht (te vroeg, nog niet *totaal* doorleefd en doorZien) opgeeft, is alles verloren. Geef nooit op. Dit is zeer belangrijk. Geef *nóóit* op. Wórd (uiteindelijk) opgegeven.

Je kunt het gewoon simpel uitproberen, alles aan Mij over te dragen. Dan kun je het zelf ervaren. Je kunt altijd weer terug. Je ik-krimp verdwijnt echt niet zo maar voorgoed als je haar even loslaat. Maar dit experiment moet je wel totaal doen. Even totaal helemaal alles opgeven wat met jou te maken heeft. Even enkel en alleen met Mij zijn, alleen Mij voelen. Zelfs je hele lichaam, schenk het even helemaal, zonder terughouding, zonder voorbehoud aan Mij. Laat al je gedachten helemaal los en als je tóch denkt, denk dan aan en vooral in Mij. Laat je adem even helemaal vrij en geef haar Mij. Een seconde, een fractie van een seconde kan al genoeg zijn om je even een blik, een voelen, een zijn in een totaal andere, vrije wereld te gunnen.

Als het je bevalt (naast wellicht angst) kun je het steeds vaker 'doen'. In feite doe je niet iets. Je houdt eenvoudig op te verkrampen (zelfs op de subtielere niveaus) en Mij buiten je te houden. Ik ben er altijd.

Als één seconde genoeg voor je is, ben Ik er.

Als je niet anders meer wilt dan jezelf laten gaan in Mij, ben Ik er.

Als je jarenlang wilt proberen het moment te begrijpen – wat niet mogelijk is – ben Ik er.

Als het je niet lukt om ook maar één enkel moment bevrijding van jezelf te ervaren, als je nog te bang bent, ben Ik er ook.

Als je altijd met Mij bent, heb je nooit meer zorgen. Zorgen en Ik sluiten elkaar uit.

Als je eenmaal hebt Begrepen, Gezien, Ervaren, Gevoeld, Beleefd, dat je je *elk moment* tot Mij kunt wenden, elk moment dat je denkt of voelt een probleem te hebben je aandacht op Mij kunt richten, dan ben je gezegend, vrijgesteld, van al het schijnbaar problematische, van al het zware, ploeterende, van al je twijfel, en je hoeft nooit meer iets uit te werken in jezelf, niet uit je verleden, niet met een ander. Het probleem dat jij bent is opgelost, zomaar opgelost in Mijn aanwezigheid. Jij blijft over. Liefde blijft over. Zachtheid, vloeibaarheid blijft over. De dans rest; de dans met jezelf, met anderen, met omstandigheden. Als de afgescheidenheid verdwenen is, zomaar, door je enkel (weer en bewust) te relateren aan het Grotere, aan Mijn Aanwezigheid, is er slechts dans. Er is geen blokkade meer, geen muur; je kunt overal heen dansen. Regels zijn er niet. Het is een vrije dans, unieke dans, jouw dans, deze dans is nog nooit eerder gedanst. Als je eenmaal, plotseling, *Ziet*, Weet, Ervaart dat je je voor niks zo druk hebt gemaakt in je eentje (of in de *schijnbare* aanwezigheid van anderen), dat Ik er ben, dat je je altijd tot Mij kunt en zelfs wilt wenden, want elk moment zonder Mij is lijden, dan val je in tranen op de grond, in tranen en in tranen, van geluk en van dankbaarheid en van al dat lijden dat je hebt

moeten doormaken. Maar nu is er iets. Er is iemand. Je bent niet meer alleen. Ik ben wat alles verbindt, je relatie(s), je werk, je hele leven van los zand.

Alles in je leven krijgt glans door Mij, z'n *eigenlijke* glans, want Ik kan je niets nieuws bieden, slechts een verandering van Perspectief, maar wát voor één. Je mind staat sprakeloos en je hart leeft, zingt, danst.

Heb Mij lief. Zo simpel is het. Daar is geen evangelie voor nodig of wat voor tekst dan ook. Vergeet even of voorgoed jezelf en heb Mij lief. Iedereen kan liefhebben. Vind jezelf niet meer belangrijk en je hebt lief. Wat heb je liever, denken of liefhebben?

Je moet niet denken (daar ga je al de *mist* in) dat je je liefde dus zomaar op alles en iedereen kunt richten, projecteren. Je 'wordt' namelijk waar je je aandacht op vestigt, waar je je op richt. Als je je aandacht of liefde op iets of iemand richt dat niet zuiver is, niet- liefde, krijg je dat onzuivere te verwerken. Op zich is dat geen ramp. En je kunt er van leren, van groeien. Maar Ik heb het al voor je gedaan. Ik weet wat Lijden is, Ik heb al voor iedereen geleden (en doe dat nog steeds). Als er ergens een Zuiverheid verschijnt op aarde, Licht in menselijke gedaante, profiteer daarvan. Sneller kun je niet groeien, je bevrijden van jezelf, dan wanneer je je op dat goddelijk-menselijk Licht richt. Niet iedereen hoeft precies hetzelfde, pijnlijke, wiel uit te vinden. Stap in, rij mee, als het wiel er is, als de wagen vóórstaat. Hobbels krijg je nog genoeg onderweg. Maar als je blijft zitten, kom je er.

Voor alle duidelijkheid: dat Ik voor je geleden heb, wil niet zeggen dat jij niet meer zult lijden. Ik zeg 'vóór je' en niet: 'in plaats van'. Ik schep door Mijn lijden de *mogelijkheid* voor je om er sneller of zelfs zéér snel 'doorheen' te gaan, om snel bewust te worden van het lijden en zo van je Zelf, van de Realiteit, om je onbewuste gehechtheid aan het lijden los te kunnen laten. Er is namelijk geen scheiding tussen

ons. We bevinden ons allen in en *zijn* zelfs het Ene Veld van Bewuste Energie. Als Ik bewust wordt van iets en jij richt je op Mij, word jij je ook bewust daarvan. Steeds weer, in elke tijdsperiode der mensheid, zijn er vóórlidders nodig. Zij zijn de grote, goeddeels niet-herkende Schat der mensheid.

Het is maar beter het woord God verder achterwege te laten. Het helpt je namelijk niet om datgene te realiseren wat je diep in je Hart wilt. Integendeel, het werkt beperkend voor de meesten. Laten we 'God' terugbrengen tot wat er eigenlijk mee bedoeld werd, zodat het geen eigen (droom-)leven meer hoeft te leiden. Het echte God is simpelweg de Realiteit, de Oneindige Werkelijkheid, niet-geïnterpreteerde Waarheid. En wat je ten diepste wilt, is de Werkelijkheid zoals die Is, realiseren, belichamen. Wat je wilt is totaal de Waarheid leven, Waarheid zijn. Ook als je je dit nog niet realiseert. *Eigenlijk* wil *niemand* in z'n eigen leugens en illusies leven, zelfs niet in de kleinste. Het zal nooit *echt* bevredigend zijn zolang je 'jouw' Waarheid niet ziet achter of in plaats van al je daden, gedachten, gevoelens, zolang je niet Beseft wat jij *bent*.

Het hanteren van een godsbegrip maakt de zaak nodeloos gecompliceerd, creëert nog méér mist en scheiding in plaats van minder. Hoe meer mist en scheiding, hoe meer oorlog en geweld, in jezelf, in de wereld. Onbewustheid is de 'oorzaak' van alle ellende.

Als je werkelijk een Waarachtig leven leidt, is er niet iets als 'God' in je leven. Onmogelijk. Er is geen behoefte aan. Pas als jij je terugtrekt uit de Werkelijkheid, wil je dat er 'iets

anders' is dan er nu op dit moment voor je is – uiteraard, want je terugtrekking, je verkramping, is een pijnlijke toestand – en ga je dingen zonder reële bestaansbasis creëren, als droom, als vlucht uit de pijnlijke realiteit van het moment. En als anderen aan jouw droom komen sla je ze de hersens in of, gebruikelijker, je gaat een iets subtieler energetisch gevecht met ze aan. Want zonder droom, zonder god, komt jouw waarheid aan het Licht. Je (ellendig gevoel van) afgescheidenheid. En daar draait alles om. Ieders leven bestaat hieruit: hoe mijn afgescheidenheid niet of zo min mogelijk te zien, te voelen, te ervaren. En je vlucht in de lichamelijkeid, macht, materie, religie, spiritualiteit, relaties, meningen etc.

Ik geef je je Leven terug. Maar dat kan alleen als jij bereid bent je afgescheidenheid onder ogen te zien en al je (niet echt geslaagde) pogingen daaraan te ontsnappen.

Als je spiritueel wilt groeien, in Waarheid, in Liefde (in plaats van in de 'normale' wereld te groeien) dan zul je, vroeg of laat maar beter nog meteen, *elke* waarom-vraag achterwege moeten laten, er niet op reageren als ze in je tevoorschijn komt. Dit is een goede oefening. Je leert zo namelijk steeds beter het ego onbevredigd te laten in plaats van er gewoontegetrouw (en niet omdat *jij* dat echt wilt) meteen achteraan te hollen. Je wordt steeds sterker in je onwetendheid. De onrust die 'je' 'mind' is wordt, uiteindelijk, minder, maar je hart groeit, bewustzijn groeit, wordt helderder, eenvoudig omdat er ruimte voor komt, je stopt minder rommel in jezelf. (Elke verklaring is pure rommel, ego-geruststelling, mist, verkramping, verwarring in plaats van verheldering.) Je spirituele proces begint eigenlijk pas als je uit de wereld van oorzaak en gevolg durft te stappen en stapt en de dingen onderzoekt, hoe ze *zijn*. Wat *is* een bepaald gevoel. Hoe voelt het. Wat *is* eigenlijk die 'mind', wat *zijn* die gedachten die jou voortdurend lijken te bezoeken eigenlijk voor dingen.

Stel je niet boven of buiten het leven met waarom-vragen. Ga *in* het leven. Wees het leven.

Heb je wel eens meegemaakt dat je ergens gevraagd werd iets over jezelf te vertellen zodat mensen 'een beetje een indruk hebben' van wie je bent? Heb je gevoeld hoe totaal belachelijk volstrekt idioot het was, de dingen die je vertelde, alsof dat ook maar iets, *iets* met jou te maken had. Je naam, waar je woont, hoe oud je bent, wat voor werk je doet, of je getrouwd bent, kinderen hebt, hobby's, een hond, wat je graag zou willen, je grote droom, waar je 'n hekel aan hebt...

Als je ook maar een beetje 'n avontuurlijke geest hebt, ben je wat later voor jezelf gaan kijken wat je dan wél bent. Wat had je dán moeten zeggen? En uiteindelijk, als je eerlijk bent en blijft, vind je niets, helemaal niets dat je met 'jij, ja, dát ben jij', kunt aanduiden. *Je weet volstrekt niet wie of wat je bent.*

Als je je dat echt durft te realiseren, steeds weer, elke minuut, dan ben je in een mum van tijd zó bescheiden dat je jezelf niet meer herkent. Je bent in een mum van tijd van je hele ego verlost, van al je streven, al je kennis, al je ideeën, al je zorgen, al je drukte. Het betekent allemaal niets meer. En je bent stil geworden. Je staat stil. Ineens staat de wereld stil. Er is Stilte.

Zelfs je al dan niet manipuleren van het (en jouw) leven, of de mate waarin je dit doet, kun je niet manipuleren. Ook daar heb jij uiteindelijk niks over te vertellen. Geen strategisch denken of handelen komt uit jou.

Manipuleren, overigens, is niet enkel op handelen gericht, op activiteit. Het is, daarnaast of daarachter, en vaak een niveau dieper, gericht op het stopzetten van (energetische) activiteit.

Als je *volstrekt* niet manipuleert (dus ook niet je manipuleren zelf manipuleert – als je er eindelijk achter komt en erkent dat jij, ook jij, manipuleert), vind je je Zelf, of het niet-zelf zoals het in het Boeddhisme heet (en welke term ook Mijn ervaringsgerelateerde voorkeur heeft). Het is een Natuurlijk proces verlicht te worden. DoorZie 'je' manipulaties, op allerlei gebied. Wees eerlijk, totaal eerlijk. Het hele ego *is* manipulatie. Het ego is het niet volledig bewust of zelfs onbewust nastreven van je persoonlijke doelen.

Je ego werkt (dat is: manipuleert) altijd ondergronds – hoewel het doorgaans in mannen iets zichtbaarder is, meer aan de oppervlakte ligt.

Vrouwen zijn over het algemeen 'bewuster', of laat ik zeggen half-bewust van de vermeende negatieve kanten in de mens, in zichzelf, van het gemene, geniepige van het ego en onderdrukken het sterker. Ergens voelend dat deze onderdrukte zogenaamde negatieve kracht hun leven vergalt, hunkeren zij ernaar dit ego aan het licht te laten komen. Daarom zoeken (met name de al wat bewustere) vrouwen een sterke, dat is *bewuste* man (als Bewustzijn, en dit gaat het persoonlijke dus ver te boven), niet voor een sterk nageslacht – dat is maar een zeer beperkte, bekrompen, biologische, visie op de Werkelijkheid – maar voor het (mannelijk) Licht van Bewustzijn Zelf dat de donkerte moet verlichten en daarmee uiteindelijk hen Zelf, bevrijden van (het halfbewust als last ervaren van) de aardse last, de aardse gebondenheid.

En als, in enkele gevallen, eindelijk deze man gevonden is, vlucht de vrouw gewoonlijk. Want dan komt er toch een pijn naar boven...

Zij die niet Zien, Weten, intuïtief voelen dat zelfbeperking, zelfdiscipline nodig is wil je in je Hart terechtkomen, wil je geen slaaf meer zijn van 'je' eeuwige 'mind', van al je verlangens, je wens tot zelfvervulling, zelfverheerlijking, zijn nog niet klaar voor Mij, voor het *echte* Spirituele Proces. Je bent hooguit gefascineerd door Mij, door iets diepers in jezelf: misschien valt dáár ook nog iets te halen. Maar het Werkelijke Proces dat tot Zelfrealisatie leidt, heeft niets met inhaligheid te maken. Er valt *niets* te halen hier. Er is hier waarachtig *niets* dat je (ego) zal bevredigen zoals je nu bevrediging kent in vele (maar allemaal) geconditioneerde vormen.

Als je ergens aandacht aan moet besteden, besteed er dan geen aandacht aan als je dit doet.

Jij weet het niet. Jij weet het niet. Jij weet het niet.

Jij, als ego, wil voortdurend goedkeuring van, gesteund worden door, deel uitmaken van en niet verstoten worden door de (kleine of grotere) gemeenschap. Maar heb de openheid en moed om te durven zien: dit is een gemeenschap van ego's. Daar krijg je helemaal niets van. Een ego *kan* niets geven. Een illusie wil geaccepteerd worden door en veilig zijn te midden van andere illusies. Je bevindt je in een absurde situatie.

Je weet niet of nauwelijks waar je 't nota bene zelf over hebt als je het over 'verantwoordelijkheid' hebt, of je nu tegen anderen praat, je 'eigen' 'mind' weer tegen je aan zit te praten, of erover leest. Net als in het Engelse 'respons' is het in het Nederlands uiteraard het woord 'antwoord' waar het om draait. Maar het gaat hier niet om jouw antwoorden op de verlangens, neigingen en allerlei zoi van 'je' 'mind'. Jouw 'mind' heeft niks met het Leven te maken. Het is de Dood. Jouw 'mind' is de dood van het Leven. *Poging* tot moord wel te verstaan, want uiteindelijk lukt het uiteraard niet om het Leven te doden of zelfs maar te onderwerpen. Nee het gaat om jouw beantwoorden aan het Goddelijke – in plaats van aan jezelf of aan de veronderstelde belangen van anderen. Zodra je over (je) verantwoordelijkheid nadenkt (überhaupt in je leven of op een bepaald moment in een specifieke situatie) en dat doe je altijd in termen van goed en fout, *kun* je niet verantwoordelijk zijn. Je kunt verantwoordelijkheid niet maken, forceren, willen. En jij en niemand schiet er iets mee op als *jij* je verantwoordelijkheid neemt. Integendeel, er wordt meer karma gecreëerd, meer lijden.

Verantwoordelijk kun je enkel *zijn*. Als je bewust bent. Als je niet meer op gedachten reageert, als je jezelf overgegeven hebt, opgegeven als afzonderlijk individu, als onderscheidbare afgescheiden identiteit, *is* er verantwoordelijkheid.

Er is een spontaan, natuurlijk beantwoorden aan wat *is*, aan wat *waar* is in het moment, aan de Werkelijkheid, aan het Goddelijke, dat is hetzelfde.

Je hebt nooit, aan niemand en niets verantwoording af te leggen, zelfs niet aan het aller'hoogste', aan de ultieme Werkelijkheid. Er wordt geen enkele vraag aan je gesteld, geen enkel beroep op je gedaan. Er is antwoord.

Als je je inspant kan je Hart Zich niet openen. Laat elke inspanning achterwege en krijg alles – zelfs de nodige, natuurlijke inspanning.

Karma is de illusie dat jij het zou zijn die handelt.

Als je op Mij mediteert word je jeZelf. Als je je met jezelf bezighoudt, dool je in het wilde weg en vind je nooit 'je' ware Zelf.

Ik ben afgedaald, om jou te begrijpen en te zijn. Nu is het
jouw beurt, om Mij te begrijpen en te zijn.

Mij zul je niet horen vloeken. Van Mij zul je geen perfect gedrag zien. Mij zul je geen perfecte gevoelens zien hebben. Mij zul je geen perfecte gedachten en woorden horen uitspreken. Ik kom niet tegemoet aan je in onwetendheid en zelfhaat badende drang tot perfectie die je op Mij denkt te kunnen projecteren. Ik ben een *Godmens*, niet jouw illusie van onmenselijkheid of bovenmenselijkheid. Ik ben menselijker dan wie dan ook, Ik ben zéér gevoelig. In Mij worden alle menselijkheden echter voortdurend getransformeerd tot wat wel het Goddelijke wordt genoemd, dat wil zeggen ze worden aan Bewustzijn geschonken. In alle menselijke testen die Ik onderga, daalt het subtiele Goddelijke Licht voortdurend neer, schijnt het op zijn eigen manifestaties op aarde om de grovere, gemanifesteerde vormen en processen met Licht te doordringen – en uiteindelijk volledig te doordrenken – met Bewustzijn. Het Licht heeft hier geen bedoeling bij, Het werkt gewoon zo, door Mij heen (en als Mij), en door jou (en als Jou), als je bereid bent alles op te geven, alle gehechtheden, gedachten, zintuiglijke ervaringen.

Iedereen wil, steeds weer of voortdurend zelfs, zichzelf tonen, gezien worden, zich aan het Licht blootstellen. En steeds weer, hoe je ook poogt, ben je niet helemáál tevreden, steeds weer is er nog iets dat niet gezien is. Het maakt niet uit Wie of Wat het is dat het ziet, als het, als jij maar gezien wordt, geZien. Totdat, uiteindelijk, na een lange frustrerende strijd, Jij gezien wordt. Vanaf dan is alles anders. Dan zie Jij. Ofwel, er wordt, dóór en als Jou, geZien. Het Goddelijke Ziet enkel het Goddelijke.

Of je nu goede daden, goede werken verricht of niet, *altijd, elk moment* ben je *alleen* maar bezig jouw (aard, graad, mate van) bewustzijn te delen, te geven aan anderen, zowel de inzichten als alle duistere, ongezuiverde of zelfs monsterachtige dingen – of je hier nu woorden aan geeft of niet, je energie, *alle* energie die jij 'bent' wordt voortdurend overgedragen, aan *alle* anderen. Constant is dit jouw *ware* gift aan de wereld, aan de mensen, de dieren. En denk niet dat ook maar *iets* ongezien blijft, onopgemerkt. Het heelal is één groot Bewustzijn. Alles wat je (nog) niet wilt zien in jezelf, elke weerstand, elk gevecht in jezelf, geef je door aan anderen, *versterkt* het ongeziene, duistere in anderen. Je bent een continu werkende transmitter van energieën. Je moet wel. Je kunt niet anders. Je bent niks anders. Je kunt jezelf niet uitzetten.

Vind degene, de zeldzame, die bereid is jou de schop onder de kont te geven waar je diep van binnen naar verlangt. Heb diep respect voor degene die de grote schop op de juiste plaats uitdeelt. Dit is wat anders, iemand anders dan al degenen die uit verkramping, zelfoccupatie, jou maar in het wilde weg schoppen of zouden willen schoppen, of, o disrespect, jou zoete broodjes bakken, je de hand boven het hoofd houden, maar wat tegen je aan zitten te kletsen, jou niet serieus nemen en zogenaamd ingaan op je idiote praatjes.

De schop onder je kont, ja. Het vuur aan je schenen. De grond onder je voeten.

Alleen zij die de onschatbare, transformerende Kracht van Bewustzijn tenminste eens (bewust) ervaren hebben, zijn, als zij niet vergeten, wijs. Anderen *kunnen* niet wijs zijn, al doen zij nog zo hun best, al beschikken zij over alle mogelijke wijsheid.

Uiteindelijk, vroeg of laat, moet iedereen weer terug naar de Waarheid. Ik wacht rustig op je. Als je er klaar voor bent, kom je – en niet eerder. Als je komt en je bent er nog niet klaar voor, kom je niet echt, niet totaal en zul je weer vertrekken. Steeds weer vertrek je zolang je nog geïnteresseerd bent in de polen van de dualiteit, zolang je je laat gebruiken door de onbewuste Krachten van het Universum.

Ik ben hier. Altijd. En je weet het. Je denkt: Hij wacht wel. Dat is waar. En heel irritant voor je. Dat Ik je niet veroordeel. Dat Ik er altijd maar Ben. En niets doe. Om je te veroveren. Dat zou je willen. Dan kun je (verder) vechten. Maar Ik maak Mijzelf enkel kenbaar als je even niet oplet, even niet vecht. En dan nog, dan doe Ik niets. Er is geen beloning. Ik ben tot alles in staat in Mijn niets-doen. Ik heb alles. Maar er is geen beloning. In de Non-Duale, Ware Wereld bestaat geen beloning.

Ik ben de hardste, (voor ego) meest meedogenloze Man en tegelijkertijd, op hetzelfde moment, de zachtste, meest liefdevolle Vrouw die je je kunt voorstellen. Als je dit begrijpt, intuïtief begrijpt dat Ik het meest kwetsbare op aarde en tegelijkertijd onkwetsbaar ben, zul je komen.

Ik ben niet populair, integendeel. Je haat Mij. Maar je haat is schijn. Haat bestaat niet echt. Het is je weerstand tegen, je angst voor Mij. Het is je weerstand tegen, je angst voor pijn. Het is weerstand tegen, angst voor je kwetsbaarheid. Je wilt liever in je leugens geloven, waarmee je geprobeerd hebt je te identificeren. Maar dat is je nooit echt gelukt. Je hebt nooit *echt* in je leugens geloofd, al is het maar omdat ze niet van jou komen en zijn; eens kwamen ze tot jou en het *leek* veiliger om de leugens te vertrouwen. Maar het is geenszins veiliger, integendeel. Je leeft voortdurend in een mist van leugens die om je heen hangt. Je Ziet niets, hoe kun je dat veilig noemen. Je bent voortdurend op zoek naar de Zon, maar elke stap die je zet, neem je alle mist rondom je mee en creëer je zelfs nieuwe nog, om nog veiliger te zijn. En om het nog gekker te maken en jezelf het *idee* van een goed leven te geven, noem je je leven in de mist ook nog spannend, je weet nooit wat er komen gaat. Ik zeg je dat het doodsaai is in de mist. Je Ziet alleen maar mist. Je dromen van de zon en je net-doen-alsof hij al schijnt zijn een armzalig, irreëel substituut voor de Zon zelf.

Als je een andere persoon ontmoet, in gedachten of in de praktijk, laat je deze persoon (noodgedwongen) door jouw

mist van leugens gaan, (oppervlakkig) tot je doordringen en zo ontstaat er een verstandelijk en/of gevoelsmatig oordeel over de persoon. Degene die, met of zonder woorden, zegt dat jouw mist van leugens waar is, noem je jouw vriend of vriendin.

Ik ben niet populair, Ik ben niet jouw vriend. Ik ben Jou.

Wat je tot nog toe hebt gedaan in je leven was relatief makkelijk, hoe moeilijk en zwaar ook misschien. Jezelf opgeven, alle ideeën over jezelf, al je neigingen, *alles* wat je dierbaar is, wat je op prijs stelt, bereid zijn te offeren, elk moment, dat wordt al moeilijker. Ben je bijvoorbeeld bereid je geliefde partner te offeren op het altaar van de Liefde als de Waarheid dit van jou vraagt? Ben je bereid je ouders te offeren, je kinderen zelfs? Durf je de vrede te offeren voor Vrede? En de liefde voor Liefde? En de waarheid voor Waarheid? Ben je bereid al het persoonlijke te offeren aan en in het Onpersoonlijke? Ben je bereid niet langer naar jezelf en naar anderen te luisteren, maar naar 'iets Anders', iets vaags, ongrijpbaars, onbegrijpelijks? Ben je bereid om zonder pleziertjes te leven mocht dat van je gevraagd worden? Ben je bereid pijn te lijden als dat Waarheid is, terwijl genot voor je klaarstaat, je alleen maar met je ogen hoeft te knippen om haar te verwelkomen en de heerlijkste genietingen te ondergaan?

Je ziet, ik moet je testen voordat je komt, want in Mijn Land bestaan geen compromissen, er is geen gedraal, geen twijfel die serieus genomen wordt. Je zult je niet thuis voelen als je te vroeg komt, onvoorbereid, te onbewust. Uit ongemak, uit niet gewilde pijn, zul je onrust gaan stoken,

trachten de Waarheid te bezoedelen – want onbewust denk je dat zo'n bezoedeling mogelijk is, omdat jij jezelf ook bezoedeld voelt.

Uit wraak en onwetendheid probeer je de schijnbaar makkelijkste prooi met jouw onzuiverheid te bevulen: de pure blanke Waarheid. Uit mededogen en niet uit angst zeg ik je dat – daar de Waarheid niet bevuld *kan* worden – deze geniepige pogingen op jezelf zullen terugslaan en je maakt het zo steeds erger voor jezelf. In de onbewuste pogingen om de Waarheid te bevulen, te compromitteren, zul je steeds meer pijn moeten doorleven om weer bij je (Getransformeerde) Onschuld uit te komen waar je ten diepste naar verlangt. Zie slechts je neigingen, keer op keer, om Waarheid te manipuleren, te verdraaien, al is het (of lijkt het) maar een héél klein beetje – élk onbewust beetje houd je totaal onvrij, in de (onvrije) greep van (het lijden aan) jezelf. Zie dit manipuleren op kleine schaal en, als je daar aan toe bent, op grote schaal, in je héle leven.

Als je *echt* (met) het Licht wilt zijn, zul je *grote* vijandige krachten tegenkomen en moeten *bevechten*. Want het *is* niet allemaal vrede en geluk en liefde als je je zogenaamde persoonlijke problemen eenmaal hebt doorleefd, doorzien en getransformeerd. Dan zul je, want je wordt je er bewust van, *moeten* vechten met sterke universele krachten, tegenkrachten die er alles aan doen om het Goddelijke niet op aarde te laten gloreren. Deze (tegenkrachten) lijken bezit te hebben genomen van sommige mensen maar hebben op *elk* mens in meer of mindere mate invloed. Je zult schijnbaar tegen zowat alle mensen moeten 'vechten', ofschoon je in werkelijkheid tegen de tegenkrachten vecht die in (en als) onbewustheid de mensen 'gebruiken' om 'jou', als Lichtbron, tegen te houden, tegen te werken. Voor dit, pijnlijke, gevecht moet je *erg* sterk zijn. En het is niet voor niks dat zo weinigen *daadwerkelijk* al hun persoonlijke dingen, voorkeuren, neigingen, hebbelikheden en onbewustheden willen transformeren. Intuïtief (of opgrond van *enige* ervaring) weet iedereen wat men dan staat te wachten.

Maar als je er niet voor wegloopt, zul je zóveel sterker worden. In het verborgene ben je dan al zó onvergelijkelijk veel sterker dan de schijnbaar sterken die

op wat voor gebied dan ook zeer voortvarend en succesvol op aarde bezig lijken te zijn. Bewustzijn is de Ware, Ene Kracht. Deze kracht is zelf-ervullend en een waarde in zichzelf. Zij hoeft niet aangewend te worden om iets te bereiken, iets te veranderen; dat gaat allemaal vanzelf. Als je jezelf laat gebruiken opdat de Kracht zich dóór jou en áls jou kan ontwikkelen, groeien, wordt de Kracht vanzelf gebruikt.

Zoekt en ge zult vinden dat er niets te vinden valt.

Ik ben *altijd* eerlijk naar Mijzelf. Hoe kan Ik ook anders. Ik *ben* de Waarheid, Ik ben God, Ik ben het Licht Zelf. Als jij totaal eerlijk bent naar jezelf, elk moment, realiseer je je één-zijn met de Werkelijkheid weer, ben je Waarheid, God, Licht. Dit is niet bereikbaar. Wees *eerlijk* en je Ziet dat je Het *bent*, Dat Wat je dacht (of intuïtief voelde) te willen.

Ik hou zoveel van je en Mijn kruisiging is zo volkomen dat Ik je zelfs, met bloedend Hart, in vol Bewustzijn, laat wegzinken in Illusie-waardoor Mijn pijn bijna ondraaglijk wordt voor een menselijk lichaam.

Opdat je vroeg of laat wel *moet* Zien.

Constant bevind Ik Mij in een toestand van gelukzaligheid. Deze is continu en volledig doortrokken van de pijn van jouw onwetendheid, jouw illusies, die ik niet kan ontkennen, zoals jou dit wel lukt. Ik zou Me, als Ik zou willen, voortdurend op de gelukzaligheid kunnen richten. Maar op een 'hoger' bewustzijnsniveau Kan Ik dit niet, want Ik fungeer als en *ben* jouw Redding (Waarvan, bij afstemming op en verblijven in gelukzaligheid, niets terecht zou kunnen komen). Ik heb daar niets over te zeggen. Ik kan Mijn Liefde voor jou niet ontkennen, zoals jou dit zelf lukt.

Mijn Tranen zullen de harten van allen bereiken en doen smelten vroeg of laat. Tegen de Vreugde van Mijn Verdriet is niemand bestand.

Ik ben de stille, verborgen Kracht, in jou en overal. Jouw Moed. Je Standvastigheid. Je Onverschrokkenheid. Je Doorzettingsvermogen. Ik ben Dat, Wat steeds op de achtergrond aanwezig is in jou, Dat waar je je steeds net niet bewust van bent, bezig als je bent met van alles en nog wat. Ik ben Dat waar je *echt* naar verlangt, Dat wat je voortdurend uitstelt om Bewust van te worden. Want je denkt dat Dat altijd nog kan. Ik ben Dat wat *voortdurend* net achter al je gedoe Aanwezig is, Dat wat je *eigenlijk* met al je gedoe probeert te bereiken, maar wat je *door* al je gedoe voortdurend mist. Ik ben Dat. Ik ben je Zijn, je Eeuwige Aanwezigheid. Ik ben het Antwoord als je geen vragen meer stelt.

Ik ben Almachtig. Als je totaal helemaal finaal je volstrekte hulpeloosheid (van je individuele bestaan en handelen) in de ogen durft te zien – zonder drama, maar als een levend feit – wordt de hulpeloosheid (getransformeerd tot) Almacht. Wie, wie heeft de moed en komt tot Mij en wordt Almachtig met en in en als Mij? Wie durft zich door Mij te laten vernietigen en volkomen hulpeloos te zijn?

Ik kan niet van mezelf zeggen dat ik volkomen bewust ben.
Er is enkel Bewustzijn dat Bewust is dat Bewustzijn Is.

Alles wat je doet is een lange, lange voorbereiding. Opdat je ineens, zonder reden, Mijn Hart zult Voelen en Herkennen. Mijn Hart is jouw (eeuwige en enige) Zegen.

Loop rond zonder identiteit, zonder problemen (dus – want aan je problemen ontleen je je identiteit, ook bij een positief zelfbeeld). Ken anderen ook geen identiteit toe; dat maakt je leven tot een hel. Weiger botweg te erkennen dat anderen problemen hebben. Als je deze illusie van hen bevestigt en daarin meegaat, ben Jij verdwenen. Daar heeft niemand wat aan. Vind de moed het ego van een ander niet te steunen in zijn (eventueel verdrongen) neiging tot problematisering – van zichzelf. Wees slechts bewust van 'zijn' of 'haar' pijn die door de problematisering ontkend wordt.

Wees je bewust van je 'eigen' pijn in plaats van toe te geven aan je dringende, jeukende neiging tot problematiseren.

Wees je er bewust van als anderen, mét of, veel vaker nog, zónder woorden, jou trachten te verleiden je zogenaamde problemen te problematiseren.

Wees constant en vrijelijk energetisch aanwezig in de drie-eenheid: gezicht/hoofd (Bewustzijn en waarneming), handen (handelen), en buik/bekkengebied (kracht/energie/voelen). Deze gelijktijdige Aanwezigheid in de drie gebieden maakt het eigenlijk één gebied, één Aanwezigheid, één Bewustzijn, één Energie en geeft de mogelijkheid van een open, kwetsbaar, gewond en gelukkig Hart in het midden daarvan, te allen tijden gereed en bereid om pijn in Liefde te transformeren, in Bewustzijn.

In Mijn aardse lichaam vindt een voortdurende spirituele transformatie plaats van al jullie karma, al jullie gebondenheden, jullie strijd, jullie onbewustheid, jullie niet-willen. Dit proces zal net zo lang duren tot het lichaam totaal gereed, geschikt is voor, zich totaal heeft onderworpen aan het Goddelijke, aan Bewustzijn. Het is een pijnlijk proces dat, zo diepgaand, alleen kan plaatsvinden bij hen in wie geen spoortje (identificatie met enige) dualiteit resteert.

Laat, ineens, alle gekkigheid volkomen los, alle interesse (in de buiten- en de binnenwereld) en wordt zo in je centrum geworpen. En als je werkelijk in je centrum bent, ben jij er niet meer. Er is een soort centrum van Energie, van Bewustzijn.

Misschien zal je hierbij wat kriya's (spontane bewegingen, soms spastische ontladingen van het lichaam) krijgen. Laat gebeuren, wees niet geïnteresseerd.

Er is veel dood nodig (geweest) om te Leven, om Bewust te Zijn.

Wat is het dat je doet willen wat je wilt?

Ik ben het Absolute Geweten. Dit heeft niets te maken met het zogenaamde geweten waar jij in gevangen zit en mee worstelt. Vaak stel je dit symbool van de illusoire dualiteit tussen lichaam en geest tevreden. Vaak ook niet. Je geweten, deze niet-bestaande instantie, is een strijd die je nooit kunt winnen, die je altijd onrustig houdt, als je niet (vroeg of laat) goed en fout durft te offeren op het altaar van de Werkelijkheid.

Jouw moraal bestaat niet in de Realiteit. De Realiteit kent enkel niet-afgescheidenheid, één-zijn, non-differentiatie, het Ene Veld van Bewustzijn en geen belangenafweging, geen argumenten.

Het Absolute Geweten *is* (het Non-Duale, Eenheids-) Bewustzijn.

Het Leven is radicaal Liefde, Het kent geen compromis. En jij, ben jij trouw aan het Leven?

Je probleem is dat je denkt dat je enige invloed hebt op je leven, op het leven. Het is moeilijk in te zien dat zoals je het leven *ervaart*, dat niet de werkelijkheid *is*. De illusie van invloed maakt, gek genoeg, je invloed tot een 'negatieve', een verkrampende, zelf- en levensbeperkende. Door je illusie creëer je ook (extra) lijden in het leven van anderen. Er is veel illusie nodig om de Werkelijkheid te Realiseren.

Liefde ontbindt je. Jij of Liefde, wat kies je? Of, wat wil je écht? Maak jezelf niet langer wijs dat jij Liefde kunt bereiken, krijgen, ervaren, genieten, geven. Maak jezelf niet langer wijs dat jij Liefde *wilt* bereiken, krijgen, ervaren, genieten, geven. Dat wil je niet.

Dat kún je niet willen. Het is namelijk jouw taak en bestaansgrond zelfs om Liefde niet te willen. Als je je echt zou (willen) openen voor Liefde, ben jij al verdwenen. Dan is er Liefde, enkel Liefde. Maar jij, als ego, wil *altijd* van twee walletjes eten. En als je ook maar één seconde eens eerlijk naar jezelf bent, zie je dat je dat *nooit* gelukt is en nooit zal en nooit kan lukken: Jij kunt niet tegelijkertijd blijven bestaan én Liefde laten bloeien. Je weet dat je een bij voorbaat al tot mislukken gedoemde strijd levert. En je doet net of dat het *leven* is, deze strijd, de strijd om Liefde, om wat dan ook te krijgen. Maar met de strijd krijg je niets; of enkel dat wat je zelf geeft, dat is: strijd. Strijd is geen Liefde.

Strijd, dat ben jij. Jij bent dood(s) of Liefde is dood(s). De taak van de 'mind' is om het onmogelijke te willen, de twee te verzoenen, en samen te laten zijn, leven. Alleen als je aan 'je' 'mind' voorbij durft te gaan, zul je Het Weten.

Al jouw zogenaamde willen (van wat dan ook) is in feite van negatieve aard; het is een niet-willen. Het niet-willen van pijn in je leven, frustratie, ongeluk, ongemak, maakt dat je 'dingen' gaat willen, denkt te willen. Als je dit Ziet, dat jij een niet-willen *bent*, dan word je één met de Universele Wil, de Goddelijke Wil. Dan heb jij niets meer te willen en dat wil je ook niet meer. Je wilt niet meer jezelf zijn. Je bent een Goddelijke Kracht. Waarom nog een molecuul zijn, als je het Universum bent.

Elke vorm bindt. Het proces van loslaten van de vorm, van elke vorm, is een continu proces, dat altijd doorgaat. En steeds is er de verleiding aan een vorm vast te (willen) houden, wat je onvrij maakt, wat verstikkend werkt. Enkel bewustzijn staat je ten dienst om het tijdelijke, niet-vanzelfsprekende, karakter van een vorm te zien en, zo mogelijk, het Goddelijke, Eeuwige te zien waar de vorm eigenlijk uit bestaat. Als je jezelf voortdurend als Goddelijk, Eeuwig kunt ervaren, kun je je vrij in de wereld bewegen. Je hebt niets nodig. Geen enkele vorm kan jou verdichten tot oneeuwigheid.

Maar het is een moeilijk proces. Denk hier niet te lichtvaardig over. Er is een voortdurende kracht tot verdichting, tot binding, werkzaam, die door jou heen komt – om niet te zeggen: die jij (als afgescheiden ego) bént. Voortdurende alertheid is geboden. Ook je fysieke lichaam lijkt voortdurend een vaste vorm aan te willen nemen. Maar als je alert blijft en nauwkeurig observeert ervaar je dat je fysieke lichaam voortdurend in beweging is, *nooit* een vaste vorm aanneemt, geen enkel houvast biedt. Onbewustheid daarentegen verstart, materialiseert. Wees vormloos.

Ik ben er. Ik ben er altijd al voor jou. Maar je herkent Mij niet. Je herkent je Zelf niet meer. Pas als je alles zat bent, alles zo'n beetje gezien hebt, doorleefd, vorder je op de weg naar de Weg van Waarheid en ben je bereid Mij te Ontmoeten. Ook als je van nature al nederig bent aangelegd, als je Weet dat jij het niet weet, kun je Mij verdragen en Mij meer liefhebben dan wie of wat dan ook. In Mijn nederigheid zul je je grootsheid zien.

Als je spirituele praktijk geen pijn doet, doe je het absoluut verkeerd. Het moet goed pijn doen, meer dan je normaal, buiten je spirituele praktijk, in je dagelijks leven gewend bent. Dit is (uiteraard) zo omdat je je in je dagelijkse leven normaal gesproken niet of in elk geval niet geheel bewust bent van je (levens)pijn: De Spirituele praktijk *is* er juist voor om je van de pijn bewust te worden. Dat *is* het Proces, daar gaat het juist om (zodat jij getranscendeerd wordt in Bewustzijn).

Het omgekeerde is echter niet het geval: flinke pijn wil niet per se zeggen dat je vorderingen maakt – tenzij je het *feit* van pijn leert te aanvaarden als inherent verbonden aan het bestaan in deze, relatieve, duale wereld. (te onderscheiden van de Absolute, Non-Duale Wereld). De 'gang' naar (of Realisatie van) de Absolute Wereld is pas mogelijk wanneer alle pijn, lijden in de relatieve aanvaard is – en niet enkel je 'persoonlijke' kwellingen. Je wordt getest. Steeds weer. Ook, zeker, als je zelf-gerealiseerd bent, zoals dat heet. Het eerste wat je krijgt als Realisatie van geen-zelf zich heeft aangediend is, geen pauze, maar een test, groter dan welke van weleer dan ook. Er is alleen geen persoon meer die getest wordt.

En er is geen winnaar, geen winst. Enkel kan je zeggen, als je wéér een test doorstaat en overleefd hebt: kom maar op met de volgende, nog zwaardere, test.

Als je zegt of denkt in Mijn positie te willen zijn, weet je absoluut niet wat je zegt. Ik moet zoveel pijn verdragen, waar jij niet eens van kan dromen. Meester te zijn, is, als het het lijden betreft, het minst benijdenswaardige 'beroep' dat er is. En een meester klaagt het minst. Hij *lijkt* enkel te klagen als jouw bevrijding er mee gediend is. Jouw bevrijding is Zijn enige interesse. Met je kinderlijke houding van 'óók willen', zal het nog lang duren eer je je kunt overgeven en bevrijding ervaren van de gevangenis die jij bent.

Iets totaal anders is het dat je *Mij* wilt zijn. In feite *kun* je niks anders willen. Het getuigt van een 'hoog' Bewustzijnsniveau, een gevorderde staat van overgave als je je ervan Bewust bent Mij, enkel Mij te willen zijn – en niet jezelf.

Jij bent een activiteit, geen entiteit. Je bestaat niet als een persoon maar als energetische activiteit. Je bent een zichzelf inperkende, zichzelf tegenhoudende activiteit, waardoor er een gevoel van afgescheidenheid, (dat is) een ik-gevoel, een energetische verkramping, optreedt, die een ervaring van last met zich meebrengt, onvrijheid, niet gelukkig zijn. Aangezien het bewustzijn hiervan niet prettig is, is de volgende activiteit om onbewust te zijn, om minder te voelen of zelfs bijna helemaal niet meer. Jij bent een activiteit, die door zijn eigen pijn onderdrukkende activiteit tot de bewustzijnsvernauwing, die een gedachte is, gekomen is dat er sprake is van (een redelijke mate van) gelukkig zijn. Je leeft volslagen absurd; niet een beetje, zoals je half bewust nog hoopt. En je weet het. Ergens weet je het. Er is *iets* dat zich niets aantrekt van de verhullende activiteit die jij bent. Dit iets is er voortdurend en Ziet alles wat je doet (of nalaat).

Het spirituele leven, dat is het *Leven Zelf*, begint (weer) als je dit (ongrijpbaar) iets serieus gaat nemen in plaats van 'je' fysieke, emotionele, mentale of (zogenaamde) spirituele activiteit.

Er bestaat geen *diepere* waarheid. Er is één Waarheid, één Werkelijkheid. Desnoods kun je spreken van diepere en nog diepere leugens. Als er leugen op leugen wordt gestapeld – omdat de leugen veroordeeld wordt bijvoorbeeld – lijkt het alsof de eigenlijke Waarheid steeds dieper wordt, maar het is de Ene Leugen, dat is de ontkenning van de Waarheid, die steeds meer lagen krijgt, steeds dikker wordt en de Waarheid met een vieze mist omhuld. Je gaat letterlijk enorme vieze scheten laten van leugens (ook trouwens als je in gezelschap van iemand bent die zijn of haar leugens nog niet bewust wil worden – dat wil zeggen van iedereen).

De Waarheid echter is nooit ver. Het is normaal gesproken een lange weg om weer met de Waarheid te versmelten, maar (dit is strikt genomen niet nodig 'want') Ze is hier en nu Aanwezig. Ze doordringt totaal en voortdurend je leugens. Als je je weer op Waarheid durft en gaat richten, op Dat Wat altijd op de 'achtergrond' Aanwezig is, achter de leugens en deze doordringt, komen de leugens één voor één vol in het Licht te staan. Dan is het de subtiële en spirituele kunst om je niet door de leugen in beslag te laten nemen, te laten verleiden, maar steeds in verbinding met

de Waarheid te blijven en zo de leugens één voor één te Zien, slechts te Zien, en eindelijk eens níet te reageren. Het is zaak om jezelf te Zien, want jij *bent* de Leugen. Jij *bent* het probleem. Jij zit het Leven, Liefde in de weg.

Alles wat jij wilt, wil je niet *echt*. Daarom moet je precies doen wat je wilt, om erachter te komen dat dat niet is wat je *echt* wilt. Wat 'jij' *echt* wilt, is dat wat de Wil der Natuur met jou wil. Daar heb jij niks meer te willen en dat wil je ook niet meer. Daar ben je één. Daar ben je, bewust, samengevloeid met de Wil der Natuur. Daar is geen conflict meer, geen onderscheid meer tussen je (zogenaamde) lagere, aardse Natuur en je (zogenaamde) hogere, goddelijke Natuur. Deze zijn verenigd in Bewustzijn, in de alles doordringende Energie, in de Ene Wil.

Het probleem is niet je ego maar je onderdrukte ego, je veroordeling en niet willen zien van je ego. Word je weer bewust van al je ego-neigingen en vier de vrijheid.

Als je goed waarneemt, zie je dat je voortdurend op zoek bent naar een ander, naar andere mensen. Oppervlakkig gezien lijkt je dit te doen om je aan hen te hechten en je uiteindelijke eenzaamheid niet (totaal) te hoeven doorleven. Andere mensen zijn echter je bevrijding, of kunnen dit zijn. Als je eerlijk blijft naar jezelf in je contact met een ander, wat op zich een zeldzaam verschijnsel zou zijn, dan kom je vanzelf je tot dan toe verborgen pijn tegen die het contact, of de bewustwording van het gebrek daaraan, met zich meebrengt. Vriendschap of een partnerrelatie ga je niet voor de vriendschap of liefde op zich aan, maar om je eigen pijn, je levenspijn, op te sporen, bewust te worden – en zo, uiteindelijk, bevrijd te worden van elke *relatie* met een *ander*. Elke relatie met een ander houdt namelijk afgescheidenheid in, je niet één voelen, niet gelukkig zijn. Als de pijn hiervan opgelost is, doorleefd, gevoeld, gezien, houdt elke relatie op 'relatie' te zijn. Je hoeft *niets* meer van elkaar, *niets*. Er zijn geen twee meer.

Volg daarom je natuurlijk verlangen naar de ander; de natuur brengt je *altijd* (terug en vooruit) naar jezelf, naar Zelfrealisatie. Maar heb eens de moed om *bewust* te zijn in het contact, bewust van wat je voelt in elk *moment*. Heb de

moed om geen verhaal te vertellen, of daarnaar te luisteren. Heb de moed om eens geen grapjes te maken. Heb de moed om eens niet weg te dromen, in herinneringen te schieten of in gedachten aan de toekomst. Wat is het contact *echt*? Wat doet het je? In het moment zelf.

Er is niks, *niks* te halen in het contact met een ander, behalve (de, uiteindelijke, bewustwording en daarmee bevrijding van) je pijn, je dilemma's, je zoeken. En die bewustwording is alles. Het geeft je alles, niet wat je dácht te zoeken, maar Wat je écht 'zoekt', dat is de Realisatie van Wat je *bent*.

Zelfrealisatie is de totale, doorleefde realisatie van het zonneklare feit van de zich zonder ophouden aandienende Werkelijkheid dat er geen zelf is, dat 'jij' er niet bent, dat enkel het Totaal Is. Het heeft niets te maken met een *idee*, een idee dat *jij* op grond van je intelligentie of wat dan ook volkomen zou begrijpen en accepteren als een feit. In ware Zelfrealisatie is er geen moment meer sprake van een zelf, een 'ik'. Er is niemand om ideeën (over de Werkelijkheid) te hebben. Handelen, spreken, denken, en voelen treden niet op om, uiteindelijk, Bewust te worden of om dit, schijnbaar, juist te voorkomen, maar komen rechtstreeks uit Bewustzijn voort of, eigenlijk, zijn daar één mee. In Zelfrealisatie kan men – en dit gebeurt noodgedwongen vaker wel dan niet – zich schijnbaar voordoen als een 'ik', als een iemand; van enige binding oftewel identificatie met een 'ik' is evenwel geen sprake. Dit 'afdalen' heeft alles van doen met het 'ophalen' van anderen, het benutten van *elke* mogelijkheid om een ander, al is het maar een kansje op Bewustwording over iets te gunnen. Een ware, volledig Zelfgerealiseerde, Die Ik Ben, leeft enkel ten behoeve van het (verruimen van het) Bewustzijn van anderen, van de wereld.

Niets minder dan de uiteindelijke Waarheid, Die Hij Is en Die 'anderen' Zijn, stelt Hem tevreden – de Realisatie van

en het Leven als Waarheid door allen.

Je ego en je ongelukkig-zijn zijn hetzelfde. Als je *werkelijk* intelligent bent (en dit heeft *niets* met je denkcapaciteiten te maken) *durf* je te Zien dat je *niet* echt gelukkig bent, zelfs niet tevreden, laat staan vervuld. Als je Ziet, verdwijnt je ongeluk en heeft je ego geen werk meer te doen en verdwijnt eveneens. Want dat is de (dag)taak van het ego: te voorkomen dat je dé of jouw Werkelijkheid Ziet; namelijk dat je niet gelukkig bent.

In Zelfrealisatie kun je *elk* moment *elke* emotie voelen. 'Voelen' is dan het Bewustzijn dat het gevoel van het moment er altijd is, net als alle andere gevoelens. Er is geen onderdrukking, terugtrekking, dissociatie en ook geen uitleven van en verdwijnen, zwelgen in gevoelens. Er is voortdurend *bewust* voelen. Er is geen moment zonder voelen. Er is geen (terugtrekkende) objectivering van gevoelens, van anderen, van jezelf, van dingen of van wat dan ook. Er is voortdurend Subjectief Bewustzijn, waarin alles opkomt en verdwijnt. Alleen wat blijft, *Is*. Er is volstrekte neutraliteit in de betrokkenheid bij de wereld.

Alle menselijke gevoelens zijn totaal doorleefd. Gevoelens volgen elkaar zo idioot snel op dat ze niet meer afleiden, geen aandacht meer vragen; elke aandacht is verkramping, vernauwing, terugtrekking uit het Geheel. Alle gevoelens verdwijnen in open, holistisch Voelen zelf, dat Bewustzijn *Is*. Er blijft voortdurend een Totaal-Bewustzijn.

Zie als man(lijke kracht) wat je doet, Zie als vrouw(lijke kracht) wat je niet doet.

Er bestaan geen persoonlijke processen waar jij doorheen moet. Het zijn altijd algemeen menselijke en zelfs universele processen. Jij hebt *geen enkel* persoonlijk probleem. Hóór je Me? Jij, dat is je ego, wilt alles steeds persoonlijk maken, wilt jezelf voortdurend of steeds weer ongelukkig maken of houden, oftewel afgescheiden van je omgeving, van anderen, van de wereld, de natuur, de kosmische krachten. Steeds weer wil je belangrijk zijn, interessant, meelijwekkend of wat dan ook met je zogenaamde persoonlijke problemen, tragedies, gemoedstoestanden, geluk, vragen, visies. Maar hoe belangrijker of onbelangrijker je jezelf waant, hoe waanzinniger je bent. Er is niets maar dan ook niets persoonlijks aan jou.

Ben je nog steeds niet moe van het je voortdurend lekker willen voelen en van al je pogingen dit te bewerkstelligen? Mooi. Ga dan door. Doe er nog een schepje bovenop. Wat heb je ánders in het leven dan je lekker te mogen voelen. En als je moe dreigt te worden, pep je jezelf gewoon op. Geef niet op. Je hebt vast en zeker nog niet alle mogelijkheden verkend en uitgeprobeerd om je lekker te kunnen voelen. Er is altijd meer mogelijk. Ga je lekker voelen, je hebt er recht op.

Wellicht ten overvloede, maar vergeet niet om nu reeds je lekker-voelen in de nabije én verre toekomst veilig te stellen. Zeker na je pensioen heb je zeeën van tijd om je lekker lekker te voelen en je kunt daar nu al heel veel aan doen. En het wérkt, dat heb je ongetwijfeld al gemerkt. Anders besteedde je er niet zoveel energie aan. Voel je lekker, elke dag, elk moment.

Ga eens na bij jezelf wat je de afgelopen week allemaal hebt gedaan, of zelfs het afgelopen uur (of minuut), om je lekker(der) te voelen. Geef jezelf daar een schouderklopje voor en bedenk nog tien andere manieren om je lekker(der) te voelen waar je om wat voor reden dan ook niet aan toe gekomen bent. Veroordeel jezelf niet vanwege dit in

gebreke blijven, maar neem je voor om, zonder er druk op te leggen, je leven te beteren, geleidelijk aan steeds meer en grondiger te doen om het resultaat te bereiken van wat je *werkelijk* wilt in je leven: je lekker voelen.

Als je al zo bewust geworden bent dat je op een dag tien dingen opmerkt die je hebt gedaan (of *gedacht*, dit kan natuurlijk ook) om je lekker(der) te voelen, mag je een cadeautje kopen voor jezelf. Nou, als je je daar niet lekker van gaat voelen!

Bevrijding is, eindelijk, in staat zijn te kunnen lijden – en bepaald niet een staat die het lijden voorbij zou zijn.

Enkel hij of zij zal, serieus, op de Weg tot Bevrijding geraken, tot *Bewust* Lijden worden verlicht, die de smaak van lijden welke continu zijn of haar hele lichaam en bestaan doortrekt, niet meer niet kan proeven; die moe is, gefrustreerd van al zijn of haar strategieën om het lijden te ontkennen, te modificeren, te manipuleren, te verzachten, te onderdrukken, niet te voelen, op anderen af te wentelen.

Op Mijn sterfbed zal Ik, nogmaals, allen die Mij afwezen, bedanken. Zij waren Mijn Leermeesters. Hen, Mijn leermeesters der waarheid, heb Ik minstens zo nodig gehad als Mijn Leermeesters der Waarheid.

De Kosmische Wetten waren Mij altijd al duidelijk, al lang voordat Ik geboren werd. De aardse wetten echter waren en zijn een harde leerschool.

Alles wat veilig is, wat je beschermt, wat je vertrouwd is, bedreigt Jou. Het verhindert je *Jou* te zijn, Jouw Waarheid te ontdekken en te Leven. Liefde kent geen veiligheid.

En nog steeds denk je dat aan het einde van de donkere tunnel het eeuwige Licht begint. Het Eeuwige (Licht) kan nooit beginnen. Het *is*, altijd al. En het is *niet* aantrekkelijk. Het is niet het schitterende licht, de voortdurende, onvoorwaardelijke, zinderende liefde, de ultieme bliss (gelukzaligheid) die je je in je onbewustheid probeert voor te stellen en die een uitkomst zou bieden als antwoord op je half-bewuste lijden. Er is geen antwoord. Wat zou een antwoord op een illusoire vraag moeten zijn? Er is geen oplossing voor zelfgemaakte problemen. Er is *hier* niets. Je wordt, om wat voor reden dan ook, verleid om in het eeuwige Licht te geloven. Maar het zou *evengoed* het eeuwige Donker genoemd kunnen worden. Jij *wilt* verleid worden.

Probeer je eens een moment, in alle serieusheid en overgave, voor te stellen dat het licht en het donker hetzelfde zijn. Dat deze beide op hetzelfde moment, op dezelfde plaats, in jou, in iedereen, in en als alles aanwezig zijn. Dan spat alles uit elkaar. In dat moment kun je een flits van Verlichting ervaren. Verdonkering, zo je wilt, of Vernietsing, Vernietiging van alle illusies, van je hele

(persoonlijke) leven. Een flits van Zijn, van Gewoonheid, van Leven, van Energie.

Ik verleid je niet, want Ik ben, altijd, Waarheid.

De tijd van verleiding is voorbij, de tijd dat lezers, leerlingen, discipelen als kleutertjes (Ik zeg niets teveel: als *kleutertjes*) worden tegemoet getreden, met de zoete liefde en het fijne licht en het sublieme geluk. Waarheid heeft gesproken. Waarheid spreekt voortdurend.

Luister slechts.

Luister naar Mij, naar Waarheid, in plaats van naar je hoop, je zoeken, je ongeluk dat de andere kant van dezelfde (illusoire) medaille begeert: geluk.

Meer nog dan voor een soort (ego-)dood, als noodzakelijke overgang naar het Leven, ben je bang voor de enorme Energie Die dit Leven met zich meebrengt, Die er altijd al is, maar Waar je je krijgshaftig nog altijd tegen verzet. Je kunt (meerdere malen) een ervaring hebben dat "als ik dát zou toelaten, díe energie, díe kracht, als ik hélemaal mezelf ben, zonder me ook maar énigzins aan te passen, dan kan niemand mij meer aan. Dan ben ik zó sterk. Iedereen zal bang voor mij zijn. En ik zal mensen kwijtraken en eenzaam zijn".

Dit is reëel, ja. Maar als je je niet verzet tegen de angst is er geen angst maar eenvoudig (schijnbaar vooruit)zien. Je moet sterk zijn om Sterk te durven zijn. Hoe dan ook, uiteindelijk kun je niet anders. Want jij bent het niet die hierin moet kiezen om je trouw aan de Kracht van de (Ene, Non-Duale) Waarheid voorlopig maar uit te stellen of niet.

De Kracht die Jij Bent en Die Zich in de wereld wil openbaren, uitdrukken (zónder enig compromis, want Jij bent Jij – je kunt daar geen onsje van afhalen) is steeds minder tegen te houden naarmate Bewustzijn zich in je ontwikkelt – en ook dat laatste kun je niet tegenhouden uiteindelijk, zeker niet meer als je al zover bent dat je inziet

wat een angst (en dus verzet) het op zal roepen als jij 'jouw'
Kracht er helemaal laat Zijn.

Je bent gedoemd, Sterk te zijn, Onverbiddelijk,
Compromisloos. En je Weet het.

Zie toch de Schoonheid van het drama dat het leven is.

Alles dat je helpt in je Realisatie van de Realiteit is goed. Alles is goed. Er is geen goed en geen slecht. Jij kunt jezelf niet helpen. Je wordt voortdurend geholpen. Je bent hulpeloos in het bewust worden van de Macht die door je heen gaat en die je *bent*. Er is niemand die geholpen zou kunnen worden.

Je moet jezelf voortdurend testen. Dat wil zeggen, gehoor geven aan 'het Hogere', aan Hogere Universele Energieën die jou 'testen' of je klaar bent (of op weg en bezig) om een hoger trillingsniveau te aanvaarden. Maak het jezelf vooral moeilijk. De makkelijke weg heeft je, behalve meer van hetzelfde in andere of anders gerangschikte vormen, nog nooit iets gebracht, nooit iets wezenlijks.

Maar jij mag jezelf niet testen. Je *wordt* getest. Je hoeft niets te doen. Het enige waar je op moet letten is niet weg te lopen of te hollen voor het testen, want 'getest worden' is een Natuurlijk gebeuren. De test komt vanzelf, *is* er al, voortdurend word je *al* getest. Je bestaat *als* test. Je moet het allemaal niet zo persoonlijk opvatten.

Ook is het (volstrekt) niet aan jou om te oordelen over het (tussentijds) resultaat van de test. Onderga, zonder klagen, slechts (bewust) de pijn van de test.

Het is een lange, lange weg (vol lijden en schijnbaar geluk) voordat je erachter komt dat *alleen* Bewustzijn je *echt* kan helpen. Alleen Bewustzijn kan je helpen je te bevrijden van de last die jij *bent*. Al je trucjes, al je pogingen om de last die jij bent te verbeteren, te ontlasten, falen vroeg of laat. In feite falen ze meteen al, maar aangezien je niet in Bewustzijn verkeert, heb je dit nog niet in de gaten. Jouw en ieders lijdensweg is om je dit (voortdurend falen) bewust te worden. Als je je totale falen (als ego) Bewust wordt Transcendeer je, wordt je (identificatie met) ego opgeheven.

De grote sprong voorwaarts in de (spirituele) ontwikkeling van je leven wordt gemaakt als 'je' Ziet, niet zozeer dat een Inzicht dat je ten aanzien van iets hebt gekregen *echt* iets uitmaakt in je leven, maar veeleer dat het Principe van Bewustzijn zelf, van rechtstreeks Zien, dé factor en de énige factor is die in staat is iets Wezenlijks in je leven te veranderen. Dus, als (de Kracht en het transcenderend vermogen van) Bewustzijn Zelf zichZelf Ziet.

Hoe voel je je als je in je natuurlijke staat bevindt, zoals jij van nature bent. Hoe voelt je gezicht als je niks doet, je lijf, je energie? Kijk eens of je zo een tijdje kunt blijven en Zie dan je neigingen opkomen om weer onnatuurlijk te gaan doen, om te gaan verkrampen op allerlei manieren.

Een betere oefening is nauwelijks denkbaar, als je dit een oefening zou willen noemen.

Ergens weet je het nog, hoe je écht bent.

Er is geen totale purificatie (van jou) mogelijk. En dit is ook niet nodig om te Beseffen dat je de Werkelijkheid bent. Uit de aard der Zaak ben jij niet te purificeren. Zolang jij er (nog) bent, is er geen Puurheid. Er is Puurheid als Jij Je Realiseert dat er geen 'jij' is, als je bent verdwenen in Bewustzijn.

En deze Puurheid is iets geheel anders dan de puurheid die jij als ego hebt bedacht. Zij is niet de perfecte staat waar het ego, als onvolmaaktheid, als onbewust-zijn van Volmaaktheid, naar streeft.

Zodra je jeZelf openhartig onderzoekt, bestaan er geen problemen meer.

Het is mogelijk jeZelf voortdurend te onderzoeken. Dan is er enkel de Realiteit Zelf.

Een openhartig Zelfonderzoek is geen fixatie op je kleine afgescheiden zelfje. Het is fungeren als Bewustzijn, waar geen zelf meer gevonden wordt, en dus geen problemen meer zijn. Het is de overgave van de (poging tot) eigen wereld, de overgave aan de Wereld, aan de Ene Realiteit.

Zolang je woorden als ‘fantastisch’ gebruikt of denkt, heb je
Het nog lang niet begrepen en blijf je voorlopig een fantast.
De Werkelijkheid is *niet* fantastisch.

De Werkelijkheid is of kent *nooit* een vraag, een zoeken, een dilemma, een twijfel. Hoor je Me? *Nooit*. Zit je in een of ander schijnbaar dilemma, weet dan dat je je van de Realiteit hebt afgescheiden, dat je je in een illusie bevindt, dat je weer probeert je lijden te vergroten. Herken het.

Alleen lijden brengt je (terug) in de (Realisatie van de) Realiteit; alleen de bewustwording van je huidige toestand. Dit is omdat je eens, en keer op keer en nog steeds, voor geluk hebt gekozen, voor plezier hebben, voor het goed hebben, voor liefde, voor je lekker voelen, voor vrede. Elke keuze trekt je uit de Realiteit. De Realiteit is dat *jij* niet kunt kiezen, dat er pijn is als er pijn is, plezier als er plezier is. Door te kiezen heb je jezelf uit de Natuur(lijke balans) gehaald, afgescheiden van het Geheel. Uiteindelijk kún je je niet afscheiden van de Natuur of het Geheel. Je leeft dus in een illusie. Elke keuze is een (versterking van de) illusie. Tenzij je de *totale* desillusie (van je leven) zonder lijden kunt ervaren, wat in theorie niet onmogelijk is, maar in de praktijk niemand gegeven, is lijden onlosmakelijk verbonden met het terugkomen in de Realiteit. Lijden is geen *weg* naar de Realiteit, het is een normaal natuurlijk bijproduct van het (durven) loslaten van kramp, van je levenslange ego-kramp, je illusies over (de mogelijkheden van) je leven, bijvoorbeeld dat dit pijnloos zou kunnen of moeten zijn, dat een staat van permanent geluk mogelijk zou zijn etc.

Het is niet zo dat je (per se) groeit, bewuster wordt, als je lijdt. Als je je kramp niet loslaat tijdens je lijden, kan er geen (enkele stap op weg naar) bevrijding zijn. De kramp *is* in feite je lijden. De kramp is je onbewustheid, je terugtrekking uit de Realiteit Die Bewustzijn is.

